

НОРА РОБЪРТС

ПРЕСЛЕДВАНА В СМЪРТТА

НОРА РОБЪРТС ПРЕСЛЕДВАНА В СМЪРТТА

Превод: bonbon4e

chitanka.info

Сграда номер 12 е градска легенда в Ню Йорк от 2060 година.

През 1960 г. в нея се е помещавал модерен клуб, а сега мястото е обитавано от призраци... И проклятие. Лейтенант Ив Далас е изпратена тук да разследва убийството на Радклиф Хопкинс — новият собственик на сградата и внук на човека, направил от къщата културна икона. Няколко изстрела от незаконно притежавано оръжие унищожават мечтата на мъжа да върне предишната слава на сградата.

Когато всички наоколо говорят за свръхестественото, прагматичната Ив не позволява слуховете за призраци да попречат на трудното следствие. Случаят става още по-странен, когато се изяснява, че той е свързан с подозрителното изчезване на рок звезда преди 85 години. На Ив може би ще ѝ се наложи да се сблъска с нещо много по-опасно от убиец от плът и кръв.

В лудостта почти винаги има ред.
Г.К. Честъртън

*Не е потребно, принце, дух от
гроба
да дойде да ни каже туй.*
Уилям
Шекспир

ГЛАВА 1

Зимата може да бъде смъртоносна. Хлъзгавите улици и заледените тротоари чупеха кости и пукаха черепи със завидно постоянство. Резкият спад на температурите вледеняваше кръвта и спираше сърцата на неколцина избраници всяка нощ в мразовитата мизерия на Тротоарния град.

Дори и онези, които имаха достатъчно късмет да са в топли, уютни домове, бяха затворени в капана на яростните ветрове и ледените дъждове. През първите две седмици на януари 2060 — след празниците — суровата зима бе една от причините за рязкото нарастване броя на обажданията в Централния департамент на Нюйоркската полиция със съобщения за домашни инциденти.

Дори напълно щастливите двойки започваха да се бият, когато достатъчно дълго бяха привързани един към друг със студените въжета на зимата.

За лейтенант Ив Далас домашните инциденти не бяха повод за тревога. Освен ако някоя откачена двойка не беше решила да се избие помежду си от скука.

Тя беше от отдел „Убийства“.

В тази ужасна, смразяваща кръвта сутрин тя стоеше над тялото на мъртвия. Но не студа или леда бяха убили Радклиф С. Хопкинс III. Все пак Ив не можеше да каже, дали посинелите пръсти на зимата са имали участие в този случай. Но беше очевидно, че някой беше пробил множество гадни дупки в гърдите на Радклиф С. И още една в средата на широкото му чело.

До нея клекна партньорката ѝ детектив Делия Пийбоди.

— Никога преди не съм виждала такива рани. Само в учебните филми.

— Аз съм виждала. Веднъж.

Тогавя също беше зима, спомни си Ив, когато се беше изправила пред първата жертва от серия убийства и изнасилвания. Забраната на огнестрелно оръжие елиминираше смъртта от тях, затова такива рани

бяха рядкост. Не че хората не продължаваха да се избиват един друг постоянно. Но възможността да поразииш целта от разстояние и лекотата, с която куршумът разкъсваше плътта и раздробяваше костите правеха този метод не особено предпочитан в сегашните дни.

Радклиф С. може и да беше убит по остарял метод, но това не го правеше по-малко мъртъв.

— Момчетата от лабораторията ще има да потриват ръце като го видят този — промърмори Ив. — Не им се отдава често да си играят с балистика.

Тя беше висока, слаба жена, облечена в дълго, черно кожено палто.

Лицето ѝ беше ъгловато, с големи, бдителни, кафяви очи. Като защита от студа, беше нахлупила черна плетена шапка върху късата си, обикновено разрошена, кестенява коса. Но отново беше изгубила ръкавиците си.

Тя остана да стои права, докато партньорката ѝ, с помощта на уред, установяваше времето на смъртта.

— Шест видими рани — произнесе Ив. — Четири в тялото, една в крака и една в главата. От пръските и следите от кръв, изглежда са го улучили първо там. — Тя посочи към едно място, на няколко крачки от тях. — Силата на удара го отхвърля назад, той пада и се опитва да пълзи. Едър мъж, пълен, на вид напълно здрав. Може би е имал достатъчно сила да пропълзи известно разстояние и дори да опита да се изправи отново.

— Време на смъртта 2:20. — Пийбоди погледна нагоре, тъмната ѝ къса коса се подгъна в основата на врата ѝ. Широкото ѝ решително лице на ченге беше сериозно, но в очите, тъмни като косата ѝ, имаше блясък. — Самоличността потвърдена. Знаеш кой е той, нали?

— Хопкинс Радклиф С. С онези префърцунени римски цифри след името.

— Твоята липса на интерес към дребните факти от културния живот си проличава отново. Дядо му е бил Хоп Хопкинс, направил няколко състояния през бурните шейсет на двайсети век. Секс, наркотици и рокендрол. Нощни клубове, музикални сцени. Живял е основно в Лос Анджелис, преди голямото земетресение да разтърси Калифорния, но е имал гнезденце и тук, в Ню Йорк. — Пийбоди премести тежестта си върху другия крак. — Няколко десетилетия

всичко вървяло по мед и масло, след това го застигнал лошия късмет. А още по-легендарната Боби Брей — тя е...

— Знам коя е Боби Брей. — Ив пъхна палци в джобовете си и се залюля на пети, докато продължаваше да изучава трупа и местопрестъплението. — Не съм напълно невежа по въпросите на попкултурата. Рок звезда, наркоманка, а сега култова личност. Изчезнала безследно.

— Да. Била е негова жена — трета или четвърта — когато е изчезнала. Носят се слухове и клюкарите разправят, че може би той я е убил или е наредил да го направят, но ченгетата така и не успели да намерят достатъчно доказателства, за да повдигнат обвинение. Той станал предпазлив, превърнал се в отшелник, загубил купища пари и в крайна сметка умрял от свръхдоза от любимия си наркотик — не мога да си спомня какъв беше — точно тук, в Ню Йорк. — Пийбоди рязко се изправи. — Оттогава са започнали и градските легенди. Мястото, където е починал е луксозен апартамент на горния етаж над клуба, именно там се е криел. Сградата се предава от ръка на ръка, но никога никога не е имал успех с нея. Защото... — Пийбоди направи пауза, за да предаде по-голям ефект на думите си. — ... е обитавана от духове. И прокълната. Всеки, който се опита да живее тук или да развие бизнес, претърпява личностни или физически нещастия.

— „Номер дванайсет“. Да, чувала съм за това. Интересно. — Все още с ръце в джобовете, Ив огледа голямата, овехтяла стая. — Духове и проклетия. Струва ми се прекалено много. Предполагам, че може би Радклиф С. е измислил как да се справи с това.

— Какво искаш да кажеш? — Челюстта на Пийбоди увисна. — Това ли е мястото? Това? О, Боже мой! Исусе!

— Анонимен се е обадил на 911. Ще прослушаеме този запис, защото най-вероятно това е убиецът. И така, жертвата е собственик на сградата, може би е искал да я ремонтира, да ѝ предаде нов облик. Може би е искал да възстанови бившата слава на клуба от времето на дядо си. Но какво е онова, което е накарало нашето момче да се навърта в прокълната, населявана от духове, сграда в два след полунощ?

— Това е мястото! — повтори Пийбоди с благоговение в гласа. — „Номер дванайсет“!

— След като се намираме на номер дванайсет на Източна Дванайсета, ще рискувам и ще се съглася с теб. Хайде да го обърнем.

— А, да.

Когато обърнаха тялото, Ив сви устни.

— Някой наистина е искал този човек да е мъртъв. Още три входни рани на гърба. Лабораторията ще потвърди, но си мисля... — Тя прекоси стаята към старото, вито, желязно стълбище. — Стоял е тук, с лице към нападателя. Бум, бум. Право в гърдите. — И удари с ръка по собствените си гърди. — Залита назад, пада. Размазаните кървави следи ми говорят, че жертвата се е опитвала да пълзи, вероятно към вратата.

— Вратата е била заключена отвътре. Така каза полицаят, пристигнал пръв на местопрестъплението — добави Пийбоди.

— Да. И така, той пълзи, а убиецът върви след него. Бум, бум, в гърба. — Звукът от изстрелите трябва да е бил оглушителен, помисли си Ив. Сигурно са предизвикали бучене в ушите. — Но това не е достатъчно. Не, още не е приключил. Тялото пада, той вече е мъртъв или умира, но това не е достатъчно. Обръща тялото и опира дулото на пистолета в челото. Виждаш ли следите от изгаряния около раната? Те са следствие от контакта. Посветих много време на изучаването на огнестрелните оръжия, когато се занимавах с делото Деблас преди няколко години. Допираш цевта до главата и бум. Контролен изстрел. — Ив го видя в мислите си. Чу го, помириса го. — Слагаш пистолета, ето така. — Тя допря върха на пръста над веждата си. — Притискаш го до кожата и стреляш, това е лично отмъщение. Когато напълниш някого с толкова много олово, значи си му сериозно ядосан.

— У жертвата все още се намира скъпият ѝ лъскав часовник — изглежда антика — портфейла, с пари в брой и кредитни карти, ключ карти, джобен компютър и линк. Убиецът не си е направил труда да изглежда като обир.

— Ще проверим електрониката. Нека да погледнем в линка.

Ив взе джобния линк в запечатаните си, с изолиращ препарат, ръце и извика последното обаждане. Там имаше записан шепот, като шум от вятър, от който, Ив трябваше да си признае, я полазиха тръпки. Между този шум се промъкна дрезгав женски глас.

„Номер дванайсет. Два след полунощ. Донеси го. Донеси го, и ще си направим парти.“

— Може би, все пак е грабеж, в края на краищата.

— Чу ли този глас? — Пийбоди предпазливо погледна през рамо.

— Звучеше... е, нали се сещаш, като неземец.

— Странно, на мен ми прозвуча като компютърно генериран. Но може би това е, защото знам, че призраците не звънят по телефона и не стрелят с пистолети. Защото — и това може да е ново за теб, Пийбоди — призрци не съществуват.

Партньорката ѝ само поклати глава, дълбокомислено.

— О, да? Кажи го на моята пралеля Джоузи, която почина преди осем години и се върна половин дузина пъти, за да се заяжда с прачичо Фил, заради течащото казанче в тоалетната. Остави го на мира, едва тогава, когато той извика водопроводчик.

— А колко често пие твоя прачичо Фил?

— О, хайде сега! Хората виждат призрци през цялото време.

— Това е така, защото хората, като цяло, са много глупави. Хайде да се заемаме със случая, Пийбоди. Не призрчен пръст е натиснал спусъка тук. И не призрак е подмамил жертвата в празна сграда посред нощ. Ще проверим връзките му. Съпруга, семейство, наследници, бизнес партньори, приятели, врагове. И нека се придържаме към телесните същества.

Ив отново огледа трупа, като се чудеше, дали това ще донесе нещо съществено.

— Вече могат да опаковат и да маркират. Започни проверка на врати и прозорци. Трябва да разберем как убиецът се е измъкнал от сградата. Аз ще поговоря още веднъж с полицая, пристигнал пръв на местопроизшествието.

— Искаш да ме оставиш? Да обикалям тук? Сама?

— Майтапиш ли се? — Един поглед към лицето на Пийбоди, показва на Ив, че партньорката ѝ е напълно сериозна. — О, за бога! Ти говори с ченгето, аз поемам сградата.

— Този план ми харесва повече. Ще извикам криминологите и ще наредя тялото да се транспортира.

— Направи го.

Ив започна огледа от първия етаж. Може би в миналия век клубът е бил оживено място, но сега беше изоставен. Ясно се открояваха местата, където бяха започнати възстановителните работи. Част от мръсните стени бяха изстъргани до основа, за да се разкрият

старите, и определено негодни, електрически кабели. Преносими лампи, отоплителни тела и палети с материали бяха акуратно подредени в стройни редици.

По нахвърляните дрехи, вещите и закачените нови лампи имаше един слой прах. Може би Хопкинс бе започнал ремонта, но по всичко личеше, че е минало много време, откакто пневматичния пистолет е забил последния пирон.

Останките от стар бар заемаха по-голяма част от центъра на помещението. Тъй като беше обвит в защитно покривало, Ив реши, че Хопкинс е имал намерението да върне блясъка на предишния му вид.

Тя провери вратата на задния вход и се увери, че е надеждно затворена. Зад друга врата откри стая, която едно време вероятно е служила за склад, а сега беше пълна с купища боклуци. Двата прозореца бяха толкова малки, че през тях можеше да пропъзти само котка. И те бяха здраво залостени. Тоалетните на основното ниво понастоящем бяха само дупки, без достъп до външната страна на сградата.

— Е, добре, освен, ако все още си тук и ме чакаш, за да ти закопчея белезниците и да ти прочета правата, значи си намерил някакъв начин да влезеш и да излезеш.

Ив погледна към стария асансьор и предпочете да се качи горе по витата желязна стълба.

Чистачите ще прекарат ужасно много време в търсене на годни отпечатъци или веществени доказателства, помисли си тя. Навсякъде имаше прах и мръсотия, трупани с десетилетия, значителни щети от вода, с която са гасили изпепеляващ пожар.

Ив документира и маркира няколко размазани отпечатъка, които се открояваха върху мръсния под.

Студено, помисли си тя. Тук е дяволски студено.

Крачеше по продължение на втория етаж и си представяше как е изглеждал по време на разцвета си, пълен с маси и хора. Музиката гърми, причинявайки болки в тъпанчетата, модерни за времето наркотици се разпространяваха сред посетителите като подаръчета, раздавани от домакина по време на парти. Хромираните перила, излъскани до блясък, отразяваха ярките цветове на светлините.

Ив спря за момент, докато наблюдаваше как роботите, медицински експерти, прибират тялото в чувал. Добър изглед от тук,

помисли си тя. Виждаш всичко, което искаш. Хората долу се тъпчат, потят се и въртят задници на дансинга, с надеждата някой да ги забележи.

— Качвал ли си се тук, горе, тази вечер, Хопкинс? Имал ли си достатъчно мозък, преди да те застрелят, да дойдеш по-рано и да огледаш мястото? Или просто си влязъл?

Ив откри прозорец, който беше полуотворен. Точно под него се намираха аварийните стълби.

— Дотук с мистерията. Заподозреният най-вероятно е напуснал сградата — продиктува на записващото устройство — през прозорец на втория етаж. Чистачите да обработят прозорците, стълбата и прилежащите територии за отпечатащи и други доказателства. Виж ти, виж ти! — Тя се наведе и освети с фенерчето си ръба на перваза. — Има малко кръв, вероятно е на жертвата. Може би върху заподозрения е имало пръски или се е изцапал, когато е приближил до трупа за контролния изстрел в главата.

Ив се намръщи и насочи светлината към пода, където нещо блестеше.

— Прилича на бижу. Или... хмм. Някакво украшение за коса — уточни, когато вдигна с пинсети предмета. — Дяволите да ме вземат, ако това не е диамантен клипс — широк около сантиметър и половина и дълъг, може би пет. Няма прах върху него — камъните са чисти и блестящи, в обков от платина, предполагам. Изглежда старинен. — Тя го прибра в плик за доказателства.

Насочи се надолу по стълбите, но изведнъж ѝ се стори, че чува скърцане от горния етаж. Стара сграда, напомни си тя, но извади оръжието. Прислони се до отсрещната стена, която частично се бе срутила, в непосредствена близост до старите метални стълби.

Звукът се чу отново — тихо кратко скърцане. За миг ѝ се счу женски глас, груб и дрезгав, да пее за кървящо сърце.

На третия етаж подът беше чист. Бе надран и обгорен, но прах нямаше. Тук-там по стените се виждаха стари следи от дим и поражения от огън, но Ив прецени, че мястото се е ползвало за апартамент или може би за офис.

Тя огледа наоколо, без да изпуска фенерчето и оръжието от ръцете си, но не видя нищо друго, освен отломки. Единственият звук,

който се чуваше в момента, бе на собственото ѝ равномерно дишане, съпроводено от облачета пара.

Щом се предполага, че топлината се издига нагоре, защо, по дяволите, беше толкова студено тук? Свърна в ляво и мина през отвор без врата, за да направи щателен оглед. Подът е твърде чист, помисли си тя. Тук нямаше никакви отломки, като в съседната по-малка стая, и никакви избледнели графити по стените. Ив насочи вниманието си към голяма дупка в стената, в десния край на стаята. Изглеждаше така, сякаш е била грижливо оразмерена и много внимателно изрязана, като вход.

Тя прекоси стаята и светна с фенерчето в тъмнината.

Скелетът лежеше така, сякаш собственикът му просто беше заспал. В средата на челото имаше малка, почти чиста дупка.

В пожълтелите кости на ръката му блестеше диамантен клипс, също като този, който току-що намери, а в другата лъщеше хрома на полуавтоматично оръжие.

— Кучи син! — промърмори Ив и извади комуникатора, за да се свърже с Пийбоди.

ГЛАВА 2

— Това е тя. Трябва да е тя.

— Мъртвата съпруга на дядото на нашата жертва? — Ив шофираше през лапавицата, от местопрестъплението към дома на жертвата.

— Или любовница. Не съм съвсем сигурна, че са били женени. Трябва да проверим — добави Пийбоди и си записа нещо в своя бележник. — Но ето какво най-вероятно се е случило: Хопкинс-старши убива Боби, след което зазижда трупа ѝ в стената на апартамента, в който е живял над клуба.

— И ченгетата по онова време не са забелязали новата тухлена стена в жилището?

— Може би не са търсили особено старателно. Хопкинс е имал много пари и изобилие от незаконни вещества. А и много връзки, може би някои от приятелите му по високите етажи не са искали информацията да се оповестява публично.

— Подкупил е разследващите. — Независимо кога се бе случило това — преди 85 години или вчера — на Ив ѝ прилявяше от продажни ченгета. Но... — Не е невъзможно — трябваше да признае. — Ако това е липсващата съпруга, или любовница, то най-вероятно не е била обявена за изчезнала, докато той не е почистил всичко. Тогава имаме подкуп, или класическия шантаж по отношение на разследващите, и Хопкинс излиза чист от случая.

— Изглежда се е побъркал. Господи, Далас, всъщност той се е заключил там, в онова място, в продължение на повече от десет години, с трупа зад стената.

— Може би. Но нека скелета бъде изследван и идентифициран, преди да се заемем с този въпрос. Момчетата от криминалната направо ще се разплачат от радост над тези кости. И докато те се забавляват, ние имаме неразрешен случай от този век.

— Но ти е любопитно, нали? Трябва да се чудиш, дали наистина сме открили Боби Брей. И клипсовете за коса. Много е странно, не е ли

така?

— Няма нищо странно, че убиецът ги е подхвърлил. Искал е да намерим скелета, това е очевидно. Така че, като съберем отделните части, скелета и нашата жертва са свързани, поне в съзнанието на убиеца. Какво имаме за Хопкинс досега?

— В момента на смъртта жертвата е била на 62. Три брака, три развода. Едно дете — син от втория брак. — Пийбоди погледна в бележника си. — Непрекъснато е сновял между Ню Йорк и Ню Лос Анджелис, с няколко кратки пребивавания в Европа. Работил е в развлекателната индустрия, но нищо съществено. Изглежда не е имал усета на дядо си. Родителите му загиват при катастрофа с частния им самолет, преди 25 години. Няма други роднини. — Пийбоди бързо прегледа данните. — Родът Хопкинс не се отличава с дълголетие и плодовитост. Това е в резултат на проклятието.

— Това е в резултат на практикуването на безопасен секс и на отворителен късмет — поправи я Ив. — Какво друго имаме?

— Може би все нещо ще те заинтересува — продължи Пийбоди. — Хопкинс номер две е бил женен четири пъти. Четири! Един жив син — или все още жив, засега. Имал е дъщеря, от друг брак, която се е удавила, когато е била тийнейджър, и още един син — от друг брак, който се е обесил на 23. Всичко това е един вид лош късмет, който, според мен, се дължи на проклятието.

— Не мисля, че тези данни са съществени. Дай ми нещо за нашата жертва.

— Добре. Добре. Рад Хопкинс е пропилял голяма част от богатството, което баща му успява да възстанови, както и наследството на майка си, която е била дама от хайлайфа, със синя кръв. Има няколко тъмни петна в биографията си: незаконни наркотици, изнудване, сенчест бизнес. Няма арести. О, не притежава лиценз за огнестрелно оръжие.

— Къде са бившите съпруги?

— Номер едно се намира в Ню Лос Анджелис, актриса в нискобюджетни филми. Е, всъщност филмите са по-лоши от второразредните. Номер три е в Европа, омъжена за някакъв дребен английски аристократ. Но номер две е тук, в Ню Йорк. Фани Джил — танцов инструктор. Има син — Клиф Джил Хопкинс, макар че на 21

той законно се е отказал от тази фамилия. Двамата заедно притежават танцово студио.

— Ню Йорк е място, където лесно можеш да попаднеш, и от където лесно можеш да избягаш. Ще ги проверим. Бизнес партньори?

— В момента нито един. Преди е имало много — идвали са и са си отивали. Но той е единствен собственик на „Номер дванайсет Продакшън“, която има същия адрес като резиденцията му. Купил е сградата, в която умира по време на търг преди около шест месеца.

— Не е много свършената там работа за шест месеца.

— Свързах се със строителната фирма, чието име е упоменато в разрешителното за строеж. Собственикът ми каза, че прекратили работата три седмици, след началото. Говори се, че Хопкинс свършил парите и започнал да търси спонсори. Каза ми още, че преди няколко дни имал разговор с жертвата, която поискала работата да започне отново.

— Може би е намерил малко пари или е завъртял някаква сделка. — Ив имаше късмет да намери свободно място за паркиране на улицата, на половин пресечка от дома на Хопкинс.

— Прилично жилище — отбеляза Ив. — Елегантен старинен часовник, дизайнерски портфейл, скъпи обувки. Не изглежда да е имал финансови проблеми.

Тя показва значката си на портиера.

— Хопкинс — каза, — Радклиф С.

— Ще се обадя и ще му предам, че искате да говорите с него.

— Не си правете труда. Той е в моргата. Кога го видяхте за последен път?

— Мъртъв? — Портиерът, не висок, набит мъж от смесена раса, около четиридесетте, се втренчи в Ив с отворена уста. — Господин Хопкинс е мъртъв? Нещастен случай?

— Да, мъртъв е. Не, не е нещастен случай. Кога за последен път го видяхте?

— Вчера. Излезе около 12:30 след обяд и се върна към 2. Смяната ми е до 4 часа. Моят колега си отива в полунощ. От полунощ до осем сутринта няма портиер.

— Някой да е идвал да го види?

— Никой, докато бях на смяна. Сградата се охранява. За асансьорите е необходим код за достъп. Апартаментът на господин

Хопкинс е на шестия етаж. — Портиерът поклати глава и разтри врата си с ръка, облечена в ръкавица. — Мъртъв. Просто не мога да повярвам.

— Той сам ли живее?

— Да, сам.

— Често ли се забавлява?

— От време на време.

— Нощни развлечения? Хайде, Клийв — подкани го Ив, поглеждайки месинговата табелка с името му. — Човекът е мъртъв.

— От време на време — повтори той и изду бузи. — Той, въъ, обичаше разнообразието, така че не мога да кажа, че имаше специална дама. Освен това, харесваше младичките.

— Колко млади?

— В средата на двадесетте най-вече, по мое мнение. Не съм забелязал някой да го посещава през последните няколко седмици. Излизаше почти всеки ден. Срещи, предполагам, по повод клуба, който се готви да отвори. Готвеше да отвори.

— Добре, достатъчно. Качваме се горе.

— Ще набера кода за асансьора. — Клийв задържа вратата, докато влязат, след това отиде до първия от двата асансьора. Мушна собствената си ключ карта в процепа и набра кода. — Съжалявам да чуя за господин Хопкинс — каза той, докато вратите се отваряха. — Никога не ми е създавал проблеми.

— Не лоша епитафия — реши Ив, когато асансьорът потегли към шестия етаж.

Апартаментът беше на едно ниво, но просторен. Може би, защото нямаше почти никакви мебели. В хола беше разположен стол за спане, обърнат към екран на стената. Имаше огромно количество електроника, от най-висок клас, и множество кутии с развлекателни дискове. Като цяло, помещението представляваше отворено пространство, отделено от спалнята със стена от цветни стъкла.

— Имало е картини по стените — отбеляза Ив. — Можеш да видиш квадратите и правоъгълниците от по-тъмна боя, където са били закачени. Вероятно ги е продал, за да получи малко капитал за своя проект.

Втората спалня беше устроена като офис и оглеждайки неговото състояние, Ив не можеше да каже, че Хопкинс е бил подреден и

организиран бизнесмен. Бюрото беше отрупано с небрежно надраскани записки, скици, кубчета с паметни бележки, чаши за кафе и чинии. Паметта на настолния линк бе пълна с лъстиви разговори на жертвата, която хвалеше своя проект пред потенциални спонсори или организиране на срещи, на които, както предположи Ив, беше правил същото.

— Нека електронния отдел провери всички данни и съобщения. — Детективите от електронния отдел бяха в състояние да се справят по-бързо и по-ефективно със съобщенията и данните от нея. — Не изглежда да се забавлявал много напоследък, което съвпада с твърдението на портиера. Никакви лични съобщения на домашния му линк. Всичко свързано само с пари.

Ив обиколи апартамента. Човекът не беше живял тук, по-скоро бе съществувал. Беше разпродавал имуществото си, за да събере капитал.

— Мотивът за убийството не е свързан само с пари, все пак. Той почти не ги е имал. Мотивът е на емоционална основа. Нещо лично. Убива го там, където са скрити пожълтелите кости на предишната жертва. Умишлено. Сградата е била продадена на търг преди шест месеца? Частен или публичен?

— Мога да проверя — започна Пийбоди.

— Аз имам по-бърз източник.

Струваше й се, че човекът, за когото бе омъжена, винаги беше на път или се връщаше от някаква среща. Но пък това, като че ли му харесваше. Имаше ги всякакви.

Когато лицето му изпълни екрана на видео линка й, Ив леко забави крачка и си помисли: мой.

— Бърз въпрос — започна тя. — „Номер дванайсет“. Всички подробности за търга му?

Тъмните вежди се повдигнаха над наситено сините му очи.

— Купен за една песен, която най-вероятно скоро ще се окаже погребална. Или вече се е случило? — попита Рурк.

— Много си бърз. Да, сегашният собственик е в моргата. Купил го е на безценица?

— Предишните собственици го пуснаха на пазара преди няколко години, а след последния пожар, преди няколко месеца, го обявиха на публичен търг.

— Пожар?

— Имало е няколко. Възникнали без видима причина — добави той, а ирландския ритъм прозвуча в гласа му. — Хопкинс, нали? Потомък на скандална слава? Как е бил убит?

— Девет милиметров „Смит и Уестън“.

На необикновеното му лице се изписа изненада.

— Гледай ти! Не е ли интересно? Предполагам, че оръжието е у теб.

— Да, у мен е. Повече подробности по-късно. Ти знаеш за този търг, нали?

— Да. Беше широко разгласен в продължение на няколко седмици. Сграда с подобна история е източник на незабавен медиен интерес.

— Да, и аз така си помислих. Ако това е такава изгодна сделка, то защо не си го купил, за да го прибавиш към твоята Мега-Монополи дъска?

— Духове. Проклетия.

— Да бе, точно така! — изсмя се Ив, но Рурк продължи да я гледа сериозно от екрана. — Добре, благодаря. Ще се видим по-късно.

— Непременно.

— Не може ли просто да го слушаш? — Пийбоди въздъхна. — Искам да кажа, не може ли просто да затвориш очи и да слушаш?

— Вземи се в ръце, Пийбоди. Убиецът на Хопкинс трябва да е знаел, че сградата е обявена за продажба. Може би е наддавал за нея, а може би не. Той не действа при предишните собственици, а изчаква Хопкинс. И все пак, това е лично. Примамва го, убива го, оставя оръжието и клипсовете за коса, заедно със скелета зад тухлената стена. Прави изявление.

Пийбоди въздъхна тежко.

— Това място не е най-добрият начин да се направи изявление, лично или някакво друго.

— Така или иначе ще го проверим. После отиваме на танци.

Школата за танци на Джил се намираще на третия етаж на невисока сграда, построена след Градските войни, в Уест Сайт. Собствениците можеха да се похвалят с голяма зала с огледална стена,

станок, купчина столове и декоративна преграда, която отделяше малко писалище от общото помещение.

Пространството бе наситено с миризма на пот, до голяма степен прикрита от аромата на цветя от освежителя за въздух.

Фани Джил беше слаба като змиорка, с грубо, мнително лице и много светла руса коса, вързана с червено шалче. Изпитото ѝ лице стана още по-сурово, когато настани кльошавия си задник зад бюрото.

— Значи така, някой е убил мръсното копеле. Кога е погребението? Имам червена рокля, която пазя за специални случаи.

— Никакво уважение ли нямате, госпожо Джил?

— О, съвсем никакво, скъпа. Виждате ли моето момче там? — Тя посочи с брадичка към паравана. От другата страна, един мъж в еластичен екип, без ръкави, отмерваше времето и стъпките на група непохватни, неугледни на вид балерини. — То е единственото свястно нещо, което съм получила от Рад „Нищожеството“. Бях на двайсет и две години, свежа и неопетнена като върха на айсберг. — Тя дори не въздъхна, а изсумтя, сякаш да покаже, че тези младежки, безгрижни години отдавна са отминали. — Бях влюбена в него. Имаше чар, това копеле, имаше маниери. Омъжих се, забременях. Имах малко пари, около двайсет хиляди. Той ги взе, инвестира ги. — Устните ѝ се свиха в тънка, червена черта. — Пропиля ги до последния долар. Непрекъснато въртеше някакви тъмни сделки, целеше се все на високо. Да, ама, не! Освен това, ми изневеряваше. Но аз останах почти десет години, защото исках моето момче да има баща. Но накрая реших, че по-добре без баща, отколкото едно отвратително нищожество. Разведох се с него — наех адвокат, шибана акула — простете за езика.

— Няма проблем. Ченгетата слушат подобни думи, също като адвокатите, през цялото време.

Фани се изсмя, после сякаш се отпусна.

— Не беше много онова, което имахме да делим, но аз си получих моя дял. Достатъчно, за да стартирам това място. И знаете ли, този кучи син се опита да вземе заем от мен!? Разбира се, той го нарече бизнес инвестиция. Само преди няколко месеца. Така и не се промени.

— Бяха ли, тези бизнес инвестиции свързани с „Номер дванайсет“?

— Да, точно така. Като че ли имам нещо общо с това място — или с Рад.

— Може ли да ни кажете, къде бяхте снощи, госпожо Джил? Да речем, от полунощ до три часа?

— В леглото, спях. Първият ми урок започва в седем сутринта. — Тя изсумтя, изглеждаше по-скоро развеселена, отколкото обидена, че я подозираха в убийство. — Хей, ако бях искала да убия Рад, щях да го направя преди двайсет години. Ще разпитате и моето момче, нали?

— Такава е практиката.

Фани кимна.

— Аз спя сама, но той — не.

— Мъртъв? Убит? — Клиф свали кърпата, която бе използвал да подсуши влажното си лице. — Как? Кога?

— Рано тази сутрин. Как, все още е поверително за момента. Може ли да ни кажете къде бяхте между полунощ и три.

— Прибрахме се у дома около един. Бяхме навън с приятели. Ъмм, дайте ми секунда... — Той взе бутилка с вода, вторачи се в нея, после пи. Беше добре сложен тридесетгодишен мъж, с къдрава руса коса, вързана на опашка, която стигаше до средата на гърба му. — Ларс Гавин, ние живеем заедно. Срегнахме се с някои приятели в Ахил. Това е клуб в горната част на града — далеч от центъра. Легнахме да спим, веднага след като се прибрахме у дома, а сутринта станах около седем, седем и половина. Извинявайте, но искам да седна.

— Нужни са ни имена и информация за връзка с хората, с които сте били, както и номера, на който можем да се свържем с вашия партньор.

— Да, разбира се. Добре. Как? Как се е случило? — Той погледна объркано към Ив. — Бил ли е ограбен?

— Не. Но в дадения момент, не мога да ви дам повече подробности. Кога за последен път сте имали контакт с вашия баща?

— Преди няколко месеца. Дойде да поиска от майка ми малко пари назаем. Все едно щеше да му даде. — Клиф опита да се усмихне, но устните му трепереха. — Тогава се обърна към мен. Дадох му петстотин. — Той погледна към мястото, където Фани работеше с друга група, изпълняваща упражнения на станоката. — Мама ще ми съдере кожата, ако узнае, че съм му дал петачка.

— Това не е първият път, когато сте му дали пари — заключи Ив.

— Не. Давах му, от време на време, по няколкостотин. Това го държеше далеч от майка ми, и всичко беше наред. Школата, имам предвид. Бяхме добре. И Ларс, той разбира.

— Но този път е отишъл най-напред при майка ви.

— Добрал се е до нея, преди да успея да го отклоня. Разстройваше я, знаете ли? Смяташе, че със сладки приказки може да я убеди колко добра е тази инвестиция. Винаги пари, винаги сделки. — Клиф прокара ръка по лицето си.

— Те караха ли се за това? — попита Ив.

— Не. Майка ми беше на нож с него. Така е много отдавна. А баща ми, той не се кара. Той... той сервилничи. Всъщност, тя му каза да дойде отново, когато адът замръзне. Затова той се обърна към мен, тайно, за тези петстотин. Каза, че ще се обади, когато нещата се задвижат, но това беше просто поредната уловка. Няма значение. Бяха само петстотин. Не мога да кажа как се чувствам. Не знам как трябва да се чувствам.

— Това не мога да ви кажа, господин Джил. Защо махнахте Хопкинс от името си?

— Това тук е школата по танци на Джил. Майка ми. — Той вдигна рамене, изглеждаше малко засрамен. — А, и репутацията. Хопкинс — просто носи лош късмет.

ГЛАВА 3

Ив не беше изненадана, главният експерт Морис се бе заел с трупа на Хопкинс. Множеството огнестрелни рани трябваше да представляват огромен интерес за патолога. Отлична възможност за промяна на рутината от прободни рани, травми от бухалки, душене и предозиране.

Морис, с блестящ бронзов костюм под защитната престилка, с дълга тъмна коса, стегната в лъскава опашка, стоеше над тялото и лъчезарно се усмихваше на Ив.

— Ти ми изпращаш най-интересните случаи.

— Правим каквото можем — отвърна тя. — Какво можеш да ми кажеш, което все още не знам?

— Едни от представителите на семейство плодови мушици се наричат пауни, защото се разхождат важно-важно по плода.

— Хм. Ще си го отбележа. Давай по същество. Какво можеш да ми кажеш за нашия мъртвец?

— Първите четири рани — в гърдите и крака — са можели да бъдат излекувани при своевременна лекарска намеса. Следващата е прекъсване на гръбначния стълб, седмата е пробит бъбрек. Номер осем е лека рана в месестата част на рамото. Но той е бил мъртъв вече. Окончателният, близък контакт е влязъл в мозъка, който вече не е функционирал. — Той посочи към екрана на стената и извика програмата. — Първите куршуми са попаднали в тялото приблизително под един и същи ъгъл — продължи Морис, докато графиките на екрана се сменяха. — Както виждаш, компютърът прави предложение и аз съм съгласен с него, че нападателят бързо изстрелва първите четири куршума, които попадат в телесната маса. Жертвата пада след четвъртия изстрел.

Ив изучаваше възстановката заедно с Морис като отбеляза за себе си, че жертвата посреща първите два изстрела прав, а вторите два леко приведен напред, преди да падне.

— Едър тип — изкоментира Пийбоди. — Отстъпва леко назад, но остава на крака при първите два изстрела. Виждала съм само на образователни и развлекателни записи как умират от огнестрелни рани — добави тя. — Мислех си, че още първият изстрел ще го събори долу.

— Неговият размер, шокът от нападението — каза Морис, — и бързината на изстрелите са допринесли за забавяне на падането. Също така и тъгълът, под които куршумите са влезли в тялото, най-вероятно той залита назад, после се накланя леко напред, и след това пада — на колене, дланите са поели основната тежест при падането. — Той се обърна към Ив. — В доклада ти се посочва, че според кървавите следи, жертвата се е опитвала да пълзи или да се влачи по пода.

— Изглежда е било точно така.

— Докато го е правел, нападателят го е следвал, отбелязва попадение от горе на долу, съдейки от тъгъла на раните в гърба, крака, рамото.

Присвила очи, Ив изучаваше компютърно генерираната възстановка.

— Издебва го, стреля, жертвата пада. Кървене, пълзене. Някога стрелял ли си с пистолет, Морис?

— Всъщност, не.

— Аз, да — продължи тя. — Усещането в ръката е странно. При произвеждането на изстрел, чувстваш лек откат. Този лек удар те прави част от ставащото. Преминава през теб. Обзалагам се, че това е възбудило убиеца. Разтърсването, гърмежът! Трябва да си възбуден, за да продължаваш да стреляш в човек, който пълзи, оставяйки кръвта си размазана върху пода.

— Хората винаги намират креативни и отвратителни начини да убиват. Бих казал, че използването на пистолет прави убийството по-малко лично. Но това изглежда не важи в този случай.

Ив кимна.

— Да, било е лично, почти интимно. Особено деветия изстрел.

— За да стреляш в главата, жертвата — която, както спомена, има значителни размери — трябва да се обърне или претърколи. Тогава притискаш дулото към челото. Има не само обгаряне, а и следа от синина с кръгла форма. Обзалагам се на всичките си пари, че когато го сравня, ще съответства точно на размера на цевта. Убиецът е притиснал пистолета в челото, преди да стреля.

— Виж, как ти харесва това, копеле — промърмори Ив.

— Да, точно така. Ако оставим настрана, че е била надупчена от куршуми, жертвата е била в сравнително добро здраве, въпреки десетината килограма наднормено тегло. Боядисвал си е косата и си е правил пластика около очите и на брадичката в рамките на последните пет години. Последно се е хранил около два часа преди смъртта. Соев чипс, кисели краставички, топено сирене, всичко това полято с местна бира.

— Куршумите?

— На път към лабораторията. Но първо ги пуснах през моята система. Девет милиметра. — Морис превключи програмите и на екрана се появиха изображенията на куршумите, извадени от трупа.

— Господи, целите са оплескани?

— Те не се отнасят съвсем внимателно с плътта, костите и органите. Жертвата няма следи от барут по ръцете, никакви рани от самоотбрана. Кръвонасядане на лявото коляно, което е последствие от падането. Както и няколко драскотини по двете длани, причинени от контакта с повърхността на пода.

— Значи не се е борил, или не е имал шанса да го стори. Не се е предпазил. — Ив наклони тялото си напред, сякаш се готвеше за полет. — Няма доказателства да се е опитал да бяга, когато е видял пистолета, ако го е видял, разбира се.

— Не, това ми казва тялото му.

Нито пък беше това, което ѝ бе показало местопрестъплението.

— Човек обикновено не похапва чипс и кисели краставички, ако е нервен или притеснен — обади се Пийбоди. — Проверката на неговото развлекателно устройство показва, че последно е гледал еротика, горе-долу по времето, когато е ял. Явно не е бил много притеснен за тази среща.

— С някого, когото е познавал и си е мислил, че може да се справи — съгласи се Ив. Тя отново погледна към тялото. — Предполагам, че той е мъртъв именно заради това.

— „Номер дванайсет“? — попита Морис, когато Ив се обърна да си върви.

— Точно така.

— Значи легендата за Боби Брей идва към своя край.

— Изчезналата жена, смятана за мъртва.

— Да. Великолепното създание Боби, с глас на изтерзан ангел.

— Ако си спомняш Боби Брей, то тогава изглеждаш дяволски добре за възрастта си, Морис.

На лицето му отново разцъфна усмивка.

— Има хиляди уебсайтове посветени на нея, както и цяла армия от фенове. Красива жена, чиято звезда точно започва да изгрява. И тогава изчезва. Пуф! Разбира се, търсенето ѝ продължава десетилетия след това. Говори се, че призракът ѝ продължава да броди из „Номер дванайсет“ и до днес. Странен студ, привидения, музика, идваща от нищото. Ти усети ли нещо от това?

Ив си помисли за откъса от песен и дълбокия студ.

— Това, което видях са, може би, нейните кости. Те са достатъчно реални.

— Ще работя по тях в лабораторията със съдебномедицински антрополог. — Усмивката на Морис си оставаше все така лъчезарна. — Нямам търпение да се докопам до скелета.

Върнала се обратно в Централата, Ив седна в кабинета си, за да възстанови последния ден на Хопкинс. Провери срещата му за обяд с няколко местни влиятелни бизнесмени, които потвърдиха алибито му за определения отрязък от време. Цялостната проверка на финансите му показва непостоянни доходи през последната година от магазин, наречен „Минало“, с последен депозит в средата на декември.

— И все пак си се плъзгал по ръба, Рад. Как, по дяволите, си смятал да платиш за ремонта? Очаквайки неочакваното, може би? Какво е трябвало да донесеш на номер дванайсет снощи?

Получава обаждане на джобния си линк — разсъждаваше Ив. — Преднамерено зловещо. Но той не се паникьосва. Седи си спокойно, похапва и гледа еротика.

Тя се облегна на бюрото си, затвори очи. От диска на системата за сигурност на сградата се виждаше, че Хопкинс е излязъл в 01:35. Сам. Изглеждаше така, сякаш си подсвирква някаква мелодия, припомни си Ив. Не се притеснява за нещо. Не му тежи нищо. Без куфарче, без пакет или чанта.

— Хей!

Ив отвори очи и погледна към Фийни. Капитанът на електронния отдел беше доста измачкан, твърдата му рижава коса стърчеше около гузното му лице.

— Какво имаш?

— Повече от това, което ти имаш — отвърна той и влезе в кабинета. — „Номер дванайсет“.

— Боже, защо всички говорят постоянно за това? Сякаш е било държава в държавата.

— На практика е така. Хоп Хопкинс, Боби Брей, Анди Уорхол. Мик Джагър. — За момент, Фийни изглеждаше като поклонник пред свещен олтар. — Господи, Далас, мястото трябва да е било страхотно, когато клубът е бил в разцвета си.

— Сега е просто дупка.

— Прокълнато място — каза той толкова небрежно, че Ив примигна.

— Не думай! Ти сериозно ли?

— Абсолютно. Намери зазидани кости, нали? И труп, старинно оръжие, диаманти. От това се правят легенди. И става още по-добре. — Той й подаде един диск. — Проверихме последното входящо повикване на твоята жертва и обаждането на 911, и без конкретна причина и за забавление направих гласов анализ на двете обаждания. Един и същи глас и на двете. Можеш ли да познаеш на кого е?

— Боби Брей.

— Хей! — Той се нацупи обидено.

— Просто разсъждавах. Убиецът е направил компютърно генериран запис, използвайки гласа на Боби Брей, вероятно сглобен от стари интервюта за медиите или нещо подобно. Освен ако ти, така както стоиш насреща ми, не искаш да ми кажеш, че това е бил глас, е сещаш се... от отвъдното.

Той стисна устни.

— Не страдам от предразсъдъци.

— Знам. Успяхте ли да изровите всички стари съобщения?

Фийни й подаде втори диск.

— Ето, от последните две седмици. Ще чуеш много ласкателства. Човекът е работел доста активно, опитвал се е да изпомпа известно финансиране. Същото е и на домашния линк. Няколко обаждания за поръчка на храна, няколко до службата за

лицензирани компаньонки. И още няколко входящи и изходящи към някакво място, наречено „Минало“.

— Да, каня се да го проверя. Изглежда е разпродавал своите вещи там.

— Знаеш ли, той е имал някои оригинални неща от времето на дядо си. Музикални плакати, фотографии, сувенири.

Замислена, Ив наклони глава.

— Достатъчно да купи „Номер дванайсет“ и да заплати ремонта?

— Човек никога не знае колко биха платили хората. Имаш ли вече заподозрян?

— Разговарях с една от неговите бивши и техния син. Те не представляват интерес за мен, но няма да ги отхвърля като вариант. Трябва да проверим деловите му партньори, потенциалните спонсори, останалите бивши съпруги. Няма настояща приятелка, или такава, с която наскоро да се е разделил, доколкото успях да узная. Факт е, че човекът изглежда малко немарлив, малко ненадежден, но като цяло е безвреден. Загубеняк, който говори много. До този момент няма никакъв мотив, освен мистериозното нещо, което може би е носел със себе си, или не е носел в „Номер дванайсет“. — Тя се облегна назад. — Бил е едър мъж. Но е лесно за жена да го убие, ако има достъп до оръжие и приемливи познания за това, как да го използва. Втората бивша съпруга е от типа хора, таящи постоянно недоволство, така мисля. Изпратих Пийбоди да провери оръжието.

— Работата е там — каза ѝ Пийбоди, — че е много стар. Преди сто години, при покупката на пистолет, не е трябвало да бъде регистриран, поне не във всеки щат, и много е зависело от това, как е бил купен. Този определено е от времето на Хоп Хопкинс и Боби Брей. Производството на този модел е спряно през осемдесетте години на двайсети век. Имам списък на собствениците, лицензирани колекционери, в щата Ню Йорк, които притежават тази марка и модел, но...

— Този няма да е от тях. Не и когато нарочно е бил оставен на местопрестъплението. Убиецът е искал да го намерим и да го идентифицираме. Резултатите от лабораторията ще са готови утре, тогава ще знаем, дали един и същи пистолет е бил използван при

убийството на Хопкинс и при нашия неочакван посетител, открит зад стената. — Ив се замисли за миг, после се оттласна от бюрото. — Добре, отивам до лабораторията да им сригам задниците.

— Винаги готова за купон!

— Да, обичам да се забавлявам. След това, ще огледам онова място за колекционери. То се намира в горната част на града, така че, после ще работя у дома. Имам списък с обажданията от Фийни. Искаш ли да го поемеш? Входящи и изходящи?

— Аз съм твоето момиче.

Дик Беренски, шефът на техническата лаборатория, беше известен като Тъпака, не без основание. Но въпреки това, той беше гений в своята област. Обикновено Ив се справяше с него чрез подкупи, обиди и откровени заплахи. Но при сегашния случай, нищо от това не бе необходимо.

— Далас! — Почти изпя името ѝ.

— Не ми се хили така! — Тя потръпна леко. — Плашещо е.

— Ти ми донесе не една, а две красоти. Ще напиша статии за тях в специализираните издания и ще стана всеобщ любимец през следващите десет шибани години.

— Само ми кажи какво си открил.

Той се плъзна със стола си и почука с дългите си кокалести пръсти по компютърния екран. Широката усмивка не слизаше от странното му яйцевидно лице.

— Моето момче по костите работи заедно с Морис, а аз ръководя парада. Имаш жена на възраст между дваисет и дваисет и пет. Боби Брей е била на дваисет и три, когато изчезва. От кавказки тип, ръст 165 сантиметра, около 52 килограма — същите височина и тегло като на Боби към момента на изчезването ѝ. Счупен пищял на около 12-годишна възраст. Зараснал добре. Искам да видя, дали ще мога да получа достъп до всички медицински картони на Боби, за да проверя имала ли е такова счупване. Моят съдебномедицински скулптор работи върху лицето. Боби Брей, мътните го взели!

— Още един фен.

— Да, по дяволите! Това момиче е било секси. Съгласен съм с теб за причината на смъртта ѝ — единствен изстрел в челото.

Изваденият от черепа куршум, съвпада по калибър с този, който е убил другата жертва. Балистичната експертиза потвърждава, че и двата са били изстреляни от оръжието намерено на местопрестъплението. Същият пистолет, който е бил използван и преди осемдесет и пет години. Просто прекрасно.

— Обзалагам се, че и убиецът е мислил така.

Сарказмът се спусна над Тъпака като пухкав бял облак в ясно, синьо небе.

— Оръжието е било почистено и смазано. Направо излъскано до блясък. Но... — Той пак се усмихна и отново потупа по екрана. — Това, което виждаш тук, е прах. От тухли и от гипсокартон. Пробите, които чистачите взеха от второто местопрестъпление. А тук? Следи от прах, намерени вътре в оръжието. Перфектно съвпадение.

— Което показва, че пистолетът е бил зазидан заедно с тялото.

— Предполагам, че на Боби й е писнало да броди из мястото и е решила да предприеме по-активни действия.

А това, реши Ив, не оправдава дори отговор, пълен със сарказъм.

— Изпрати докладите на домашния и на служебния ми компютър, и копия за Пийбоди. Щом твоя скулптор получи изображението, искам да го видя.

Тя се отправи към изхода, измъкна джобния си линк, когато иззвъня.

— Далас.

— Арестува ли вече някой призрак?

— Не. И нямам намерение да го правя. Защо не си на среща за световно господство?

— Излязох за малко — отвърна Рурк. — Любопитството ме човърка през целия ден. Някакви улики?

— Улики е силно казано. Но имам няколко нишки. Сега отивам към една от тях. Жертвата е продавала вещите си — антики от попкултурата, доколкото разбрах — в известен магазин, в горната част на града. Отивам да го проверя.

— Какъв е адресът?

— Защо?

— Ще се срещнем там. Ще ти бъда експерт-консултант по антики и попкултура. Можеш да ми платиш хонорара в храна и секс.

— В такъв случай ще получиш пица, а що се отнася до секса, там съм много добра. Струва ми се, че мога да те изненадам с едно-две нещица.

И тя му даде адреса.

След като прекрати разговора, Ив звънна в колекционерския магазин, за да предупреди собственика за посещението си. По интуиция попита, дали имат някакви паметни вещи от Боби Брей. И получи уверение, че притежават най-голямата колекция в града.

Интересно.

ГЛАВА 4

Рурк беше пристигнал преди Ив, и сега млада, красива червенокоска в лъскав черен костюм му сервираше кафе и се умилкваше около него.

Ив не можеше да я вини. Рурк беше безумно красив и стига да пожелае, можеше да разпръсква чар като феромони. Изглежда сега точно това правеше, тъй като червенокоската се беше зачервила, трепереше и се суетеше около него, докато му поднасяше сладки с кафето.

Ив реши, че и тя може да се възползва от чара на съпруга си, защото на нея никой не ѝ предлагаше сладки по време на работа.

— А, ето и лейтенанта. Лейтенант Далас, Мейв Бюканън, нашата домакиня и дъщеря на собственика.

— А собственикът тук ли е?

— Моята съпруга. Веднага на въпроса. Не губи време. Кафе, скъпа?

— Разбира се. Забележително място.

— И ние го харесваме — съгласи се Мейв.

Беше красиво, ярко — като домакинята — и очарователно организирано. Съвсем не приличаше на разхвърляна купчина боклуци, която Ив бе очаквала да види.

На стените имаше картини и плакати, но разположени така, както някой би ги окачил в собствения си дом, ако бе достатъчно луд да харесва подобни неща.

И още, по маси, витрини и лъскави рафтове бяха подредени сувенири по начин, по който се избягваше хаотичния претъпкан стил, на който много магазини от този вид бяха жертва. Из помещението се разнасяше дискретна музика — нещо инструментално и определено не от този век. Това правеше общуването лесно.

— Моля, седнете — покани я Мейв. — Или разгледайте, ако искате. Баща ми е отзад в офиса. Има разговор с Лондон.

— Там е късно за бизнес — коментира Ив.

— Да. Частен колекционер. Голяма част от бизнеса ни е свързан с частни колекционери. — Мейв отметна кичур червена коса от лицето си. — Има ли нещо, което мога да направя за вас междуременно?

— Последните месеци сте купили няколко предмета от Радклиф С. Хопкинс.

— Господин Хопкинс, разбира се. Основно 1960 до осемдесета. Купихме множество предмети от него. Има ли някакъв проблем?

— За Хопкинс има. Бил е убит снощи.

— О! — Жизнерадостната ѝ любезна усмивка се смени с шок. — Убит? О, Боже мой!

— Медиите, през целия ден, само за това говорят.

— Аз... аз не съм чула. — Ръцете на Мейв бяха притиснати към бузите ѝ, а големите ѝ сини очи — широко отворени. — Отворихме в десет. В магазина нямаме телевизионен екран или радио. Разваля... атмосферата на отминалите времена. Баща ми ще бъде толкова разстроен.

— Те бяха ли приятели?

— Имаха приятелски отношения, със сигурност. Не знам какво да кажа. Той беше тук само преди няколко седмици. Как е умрял?

— Подробностите са поверителни. — За момента, помисли си Ив. Винаги имаше изтичане на информация и медиите никога не пропускаха възможността да се докопат и до най-дребния детайл. — Мога да кажа, че е бил убит.

Мейв имаше характерния за червенокосите светъл тен, а сега и, без това бледата ѝ кожа, бе придобила цвят на слонова кост.

— Убит? Това е ужасно! Това е... — Тя се обърна, когато вратата зад нея се отвори.

Мъжът, който излезе, беше висок и слаб, с червена коса — която бе наследила и дъщеря му — изпъстрена със сребърна нишки. Той имаше светлозелени очи и приветлива усмивка. Тя се стопи, когато видя лицето на дъщеря си.

— Мейв? Какво става? Има ли някакъв проблем?

— Татко. Господин Хопкинс..., той е бил убит.

Възрастният човек стисна ръката на дъщеря си и светлозелените му очи пробягаха и прескочиха бързо от Ив на Рурк и обратно.

— Рад Хопкинс?

— Точно така. — Ив протегна значката си. — Лейтенант Далас. Вие и господин Хопкинс сте имали делови отношения?

— Да. Да. Боже мой, това е такъв шок! Обир ли е било?

— Защо питате?

— Неговата колекция. Той имаше много богата колекция от антично изкуство.

— Вие сте купили голяма част от тази колекция.

— Различни малки предмети. Превъзходни неща. — Той прокара ръка по рамото на дъщеря си и я привлече надолу към облегалката на креслото, в което седна. Жестът изглежда помогна и на двамата да дойдат на себе си. — Надявах се, в крайна сметка, да се направи пълна оценка и да му дам оферта за колекцията като цяло. Но той беше... — Мъжът приглади косата си назад и се усмихна. — Той беше хитър. Всеки път отлагаше и възбуждаше апетита ми с дребни неща.

— Какво знаете за „Номер дванайсет“?

— „Номер дванайсет“? — За миг погледът му стана празен, после той поклати глава. — За съжаление, чувствам се объркан от всичко това. Градска легенда. Обитавана от духове. Някои казват, че това е призракът на Хоп Хопкинс, други — на Боби Брей. А трети пък твърдят, че и на двамата, или на няколко известни личности от онази епоха. Сграда с лош късмет, въпреки че трябва да призная, аз винаги много внимателно се отнасям към нещата от нейния разцвет, чиято истинност може да бъде удостоверена. Рад успя да придобие сградата преди няколко месеца, върна я отново в семейството си.

— Знаете ли как е била взета от семейството му?

— А, Рад ми беше споменал, че е била продадена, когато още е бил дете. Баща му я наследил, след като дядо му умрял. Трагично, от свръхдоза. Рад имаше намерение да върне предишната ѝ слава.

— Той говореше за това през цялото време — добави Мейв. — Всеки път, когато дойдеше. А сега никога няма... Толкова е тъжно.

— Честно казано — продължи Бюканън, — мисля, че малко се надцени. Начинанието е огромно, което е и причината — по мое мнение — той да продаде част от произведенията на изкуството и паметните вещи. И тъй като, някои мои контакти в бизнеса можеха да ни бъдат полезни след приключването на ремонта в клуба, затова сътрудничеството ни с него беше добро и взаимно изгодно. Съжالياвам за случилото се.

— Кога за последно сте разговаряли с него?

— Миналата седмица. Покани ме да прием по едно питие. Това беше... — Той затвори за миг очи, вдигна пръст. — В сряда. Сряда вечерта, миналата седмица. Знаех, че ще опита да ме убеди да инвестирам в неговия клуб. Това не е едно от нещата, с които се занимавам, но той беше добър клиент, а и бяхме в приятелски отношения. — Когато възрастният мъж въздъхна, Мейв покри с длан ръката му. — Така че ние се срещнахме. Той беше толкова развълнуван. Каза ми, че е готов да започне ремонта отново, този път сериозно. Беше планирал откриването следващото лято.

— Но вие сте му отказали инвестиране.

— Да, но той го прие добре. И, за да бъда откровен, аз направих малко проучване, когато той се свърза за първи път с мен преди няколко месеца. Нито един проект, свързан с тази сграда, не е бил успешен. Собствениците и инвеститорите завършват с фалит или още по-лошо. Не мислех, че този път ще бъде по-различно.

— Наистина е така — потвърди Рурк. — Собствениците, преди Хопкинс, са имали планове да я превърнат в малък, първокласен спа център с ресторант и магазинчета. Единият от купувачите, докато оглеждали с архитекта, паднал и си счупил и двата крака. Неговият брат и другия собственик бяха жестоко пребити точно пред сградата. След това счетоводителят избягал с жената на единия от собствениците, откъквайки голяма част от парите му.

— Понякога на хората не им върви. Лош късмет — заяви категорично Ив. — Може ли да ми кажете, къде бяхте снощи между полунощ и три?

— Заподозрени ли сме? — Очите на Мейв се разшириха. — О, Боже мой!

— Това е само за информация. Колкото повече знам, толкова по-добре.

— Бях навън, имах среща, до около единайсет.

— Единайсет и петнайсет — уточни Бюканън. — Чух те, когато влезе.

— Татко... — Мейв завъртя очи. — Той чака, докато се прибера. Аз съм на дващест и четири, а той продължава да ме чака.

— Четях в леглото. — Баща ѝ се усмихна малко смутено. — Мейв си дойде, и аз... ами... — Той отново погледна към дъщеря си.

— Слязох около полунощ и проверих охранителната система. Знам, знам — побърза да каже, преди Мейв да успее да произнесе дори и дума. — Ти винаги я включваш, ако се прибереш, след като съм си легнал, но аз се чувствам по-спокоен, правейки тази последна обиколка. След това си легнах. Мейв беше вече в стаята си. Тази сутрин закусихме заедно около осем, а в девет и половина бяхме вече тук. Отваряме в десет.

— Благодаря. Имате ли нещо против, ако разгледаме наоколо.

— Съвсем не. Моля. Ако имате някакви въпроси, ако има нещо, което можем да направим... — Бюканън вдигна ръце. — Никога не съм се сблъсквал с нещо подобно, така че не съм сигурен, какво можем или трябва да направим.

— Просто останете на разположение — каза му Ив. — И ако нещо си спомните, свържете се с мен в Централното управление. А сега, може ли да ме насочите към това, което имате на Боби Брей.

— О, имаме доста добра колекция. Всъщност, един от любимите ми експонати е портрет, който купихме от Рад преди няколко месеца. Насам, моля. — Бюканън се обърна и ги поведе през главната зала. — Нарисуван е по снимка, направена за обложката на първия й албум. Хоп — първия Хопкинс — трябва да го е нарисувал и окачил в апартамента си над клуба. „Номер дванайсет“. Носят се слухове, че той е водил дълги разговори с него, след като тя изчезва. Разбира се, той е вземал всякакви халюциногени. Ето го. Великолепен е, нали?

Портретът беше, може би, четиридесет и пет на петдесет сантиметра, в хоризонтална поза — Боби излегнала се върху легло с ярко розова завивка и купчина бели възглавници.

Ив видя жена с буйна, дълга руса коса. В къдриците й блестяха два искрящи диамантени клипса. Очите й бяха зелени като първите пролетни листа, и една-единствена сълза — ярка като диамантите, се стичаше по бузата й. Това бе лицето на един обречен ангел. По-скоро миловидно, отколкото красиво, изпълнено с трагедия и патос.

Беше облечена в прозрачна, бяла дреха, а между гърдите й имаше тъмночервено петно, наподобяващо формата на сърце.

— Албумът е Кървящо сърце, наречен на едноименната песен. Тя спечели три награди Грами за него.

— Била е на двацет и две — добави Мейв. — Две години помлада от мен. А две години по-късно изчезва без следа.

Има следа, помисли си Ив. Винаги има, дори ако след почти един век излиза наяве.

Излязла навън, Ив мушна ръце в джобовете си. Небето беше престанало да сипе гадния снеговалеж, но вятърът се бе усилил. Сигурна беше, че е оставила плетената шапка в кабинета си.

— Всеки има алиби, никой няма мотив. Все още. Мисля да се върна на местопрестъплението и да огледам още един път.

— Тогава, по пътя, ще можеш да ми разкажеш за всички подробности, които пропусна. Изпратих колата си у дома — продължи Рурк, когато тя се намръщи, — така че да мога да се повозя с прекрасната си съпруга.

— Просто си се надявал да разгледаш „Номер дванайсет“.

— И продължавам да се надявам. Искаш ли аз да карам?

Щом се плъзна зад волана, Ив забарабани с пръсти по него.

— Нещо такова, като тази картина, колко може да струва на свободния пазар?

— За истинския колекционер? Няма граница. Но бих казал, че един милион е добра цена.

— Един милион? За рисунка на мъртва жена? Какво им става на хората? Най-големия превод в сметката на жертвата от магазин „Минало“ е една четвърт от това. Защо Хопкинс е продавал толкова евтино?

— Събирал е капитал. По-добре стотачки в ръката, отколкото картина на стената.

— Да, и това го има. Бюканън би трябвало да знае, че купува на безценица.

— Тогава, защо да убива златната гъска?

— Точно така. Но ми се струва много странно, че никой от тях все още не бе чул, че Хопкинс е бил убит в „Номер дванайсет“. Закусвали са в осем? Нима ти не слушаш новините, докато избираш менюто на автоготвача или обуваш панталоните си?

— Не всички слушат новини.

— Може би не. И никой не се е появил днес, който да спомене за това? Никой не е казал: „Хей! Чухте ли за този тип Хопкинс? «Номер дванайсет» взе още една жертва“. Нещо тук не се връзва. — Тя сви

рамене и подкара колата. — От лабораторията ще трябва да побързат с резултатите. Със същия пистолет, с който е бил убит Хопкинс е убита и жена, чийто останки бяха намерени зад една от стените в клуба.

— Много интересно.

— Оръжието е било зазидано заедно с нея. Убиецът трябва да е открил най-напред нея и после пистолета. Почистил го е. Видя ли бижутата за коса, които носеше на картината? Намерихме ги на местопрестъплението, също чисти и блестящи. Едното лежеше до прозореца, през който убиецът вероятно е избягал, а другото беше до костите.

— Някой е искал да бъде сигурен, че останките ще бъдат идентифицирани. Съмняваш се, че е тя?

— Не, не се съмнявам. Нямам нито капка съмнение, че Хоп Хопкинс ѝ е пуснал куршум в главата, а след това я е зазидал в стената. Не знам защо. Не знам защо някой е използвал същия пистолет и за внука на Хоп осемдесет и пет години по-късно.

— Но ти смяташ, че има връзка. Нещо лично.

— Трябва да презаредиш, за да изстреляш куршум в главата. Изисква се голямо хладнокръвие. Човекът е мъртъв или всеки момент ще умре. Но ти презареждаш, преобръщаш тялото, притискаш цевта толкова силно, че остава отпечатък и кожата обгаря, и произвеждаш един последен изстрел. Дяволски хладнокръвно.

ГЛАВА 5

По пътя Ив разказа на Рурк всички подробности по разследването. Така можеше мислено да подреди детайлите в списък, а това ѝ помагаше да намери връзката между отделните факти. Освен това, съпругът ѝ винаги знаеше нещо или познаваше някой, което ѝ помагаше да попълни част от празнините.

— И така, някога правил ли си бизнес с Хопкинс?

— Не. Той имаше репутацията на човек, който се занимава преди всичко с глупости и често постига незадоволителни резултати.

— Големи планове, малка ефективност — заключи Ив.

— Точно така. Безобиден в пълния смисъл на думата. Не от онези, които ще прибегнат до измама, за да измъкнат парите на вдовиците и сираците, но беше способен да ги убеди, да му дадат част от спестяванията си, с цел да забогатее бързо.

— Изневерявал е на съпругите си, а наскоро е успял да измъкне пет стотаката от сина си, който е изоставил.

— Безобиден невинаги означава морален или чаровен. Обадох се на няколко места — от чисто любопитство — обясни Рурк. — На хора, които обичат да купуват и продават недвижими имоти.

— Като теб.

— Определено. От това, което ми казаха, Хопкинс е достигнал предела на финансовите си възможности само няколко седмици, след като е подписал документите за собственост на „Номер дванайсет“. Наложило му се е да се бръкне доста дълбоко — покупна цена, хонорари за правни услуги, архитекти и дизайнери, екип от строители, и така нататък. Коствало му е много усилия, за да стигне толкова далеч, затова е изгубил инерцията и се е провалил. Направил е и някои проучвания — още хонорари за правни услуги — за да види, дали може част от имота да се признае като негоден за експлоатация и да си върне част от инвестициите. Опитвал се е да привлече малко пари от различни федерални агенции и исторически дружества. Разиграл е всички възможни варианти и е постигнал известен успех. Няколко

малки дарения. Но това е било съвсем недостатъчно, поне за неговите амбициозни планове.

— За какви пари говорим, за строителството и неговите планове?

— О, със сигурност, сто и петдесет милиона. Бил е съвсем в началото, когато трябва да е осъзнал, че не може да продължи без допълнителен капитал. Казват, че преди няколко дни дал зелена светлина за възобновяване на ремонта. Заявил, че работата в клуба ще продължи с пълна сила.

— Чакам резултатите от лабораторията, може би те ще могат да определят точно, кога онази стена е била разрушена. Възможно е да е в дните, за които говорим. — Пръстите й ритмично потупваха по волана, докато размишляваше. — Хопкинс намира тялото. Може да получи цяло състояние, ако публично обяви нещо подобно. Може да продаде видео, да посвети книга. Като човек с предприемачески дух, той би могъл да измисли всякакви начини, за да спечели много пари от тези кости.

— Би могъл — съгласи се Рурк. — Но тогава няма ли да възникне въпроса, откъде знае къде да търси? Или как убиецът му е знаел?

— Хоп я е убил — започна Ив, докато търсеше място за паркиране. — Мотив, под въздействие на наркотиците, както винаги. Зазижда тялото, което изисква известно усилие. Човекът е обичал кокаина. Това ще го поддържа във форма за няколко часа. Трябва да покрие тухлите с мазилка, да постави нещата в нормално състояние. Опитвам се да получа достъп до полицейските доклади от тогава. Оказа се, че не е съвсем лесно. Но във всеки случай, не е възможно ченгетата да пропуснат новия участък от стената, така че той или им е платил, или ги е изнудил с нещо.

— Корумпирани ченгета? Аз съм изумен! Шокиран съм!

— Млъкни! Хоп губи самообладание — вина, наркотици, страх от откритието. Става отшелник. Човекът се заключва заедно с труп зазидан в стената, трябва съвсем да се е смахнал. Не би ме изненадало, ако някъде е записал нещо за това, или е казал на някого. Ако в случая са замесени ченгета, то те са знаели или са подозирали нещо. Убиецът или Хопкинс извършва подготвителните работи, организира нещата. Някои имат късмет, други — не, зависи от коя страна го гледаш.

— И са били необходими осем и половина десетилетия на някой, за да извади късмет?

— Мястото има своя репутация — каза Ив, докато вървяха от колата до „Номер дванайсет“. — Брей получава статут на легенда. Хората твърдят, че са я виждали или разговаряли с нея. Много от тях, както и други, смятат, че тя просто се е махнала, защото не е успяла да се справи с бремето на собствената си слава. Хоп е имал достатъчно енергия, да държи хората далеч от апартамента, докато е бил жив. Тогава започва да се шушука за проклетия и призраци и, с течение на времето, тези слухове стават все по-силни. На няколко души не им е провървяло със сградата, и оттогава никой не иска да има нищо общо с „Номер дванайсет“.

— Повече от няколко — Рурк намръщено погледна вратата, докато Ив снемаше полицейския печат. — Сградата просто си стои тук, и всеки, който се опита да наруши спокойствието ѝ, независимо по каква причина, плаща за това твърде висока цена.

— Това са само тухли, дърво и стъкло.

— Тухлите, дървото и стъклото представляват конструкцията, но не и душата.

— Искаш ли да изчакаш в колата, умнико?

— Сега ти млъкни. — Рурк я избута настрани, за да влезе пръв.

Ив включи светлините и в добавка извади фенерчето си.

— Хопкинс беше между тези железни стълби и бара. — Тя прекоси помещението, спря до стълбите. — Съдейки от ъгъла на попаденията, убиецът е бил тук. Мисля, че е дошъл пръв, слязъл е долу, когато Хопкинс е влязъл. Хопкинс все още беше с палтото, ръкавиците и шала си. Разбира се, тук е студено, но човек вероятно ще издърпа ръкавиците, ще размотае шала и може би ще разкопчае палтото си, когато влезе вътре. Можеш да го направиш.

Знаейки много добре, какво има предвид съпругата му, Рурк застана на мястото, където предполагаше, че е стоял Хопкинс.

— Щом не разполагаш с друга възможност.

— Убиецът слиза. Казал е на Хопкинс да донесе нещо, но той идва с празни ръце. Би могло да е нещо малко — с джобен размер — но защо убиецът ще стреля по него толкова бързо и с такава ярост, ако той е бил готов да сътрудничи?

— Човекът не е искал да губи време. Ако Хопкинс е дошъл с празни ръце, то вероятно е бил убеден, че може да се справи с проблема като преговаря.

— Така че, когато той започва с цялото това „Нека поговорим по въпроса“, убиецът внезапно стреля. Стреля в него. В гърдите, в краката. Четири изстрела отпред. Жертвата пада, опитва се да пълзи, убиецът продължава да стреля, приближавайки към своята цел. В крака, гърба, рамото. Осем изстрела. Пълен пълнител за този модел пистолет. Презарежда, преобръща тялото, навежда се. Поглежда Хопкинс право в очите. Очите са мъртви, но той гледа в тях, когато натиска спусъка за последен път. Искане да види лицето на Хопкинс — толкова, колкото му е нужно да повтори изстрела в главата на Брей — той трябва да види лицето, очите, когато изстрелва последния куршум.

Докато говореше, Ив премина по предполагаемия маршрут на убиеца.

— Можел е да излезе през входната врата, но той е избрал да се върне на горния етаж. — Обърна се и тръгна нагоре по стълбите. — Можел е да вземе оръжието, да го хвърли в реката. Никога нямаше да го намерим. Искане е ние да го намерим. Искане е да знаем. Ченгетата не са регистрирали Хоп в системата. Защо трябва да се занимаваме с неговия внук? Сам убиецът се е погрижил за това. Сметката е платена. Но той иска да знаем, иска всички да знаят, че най-сетне за Боби е отмъстено. — Тя спря пред отворената дупка в стената. — Вижте какво е направил с нея. Пуснал е куршум в това младо, трагично лице, накарал е този глас да замлъкне. Сложил е край на живота ѝ, когато едва е започвал. Зазижда я зад стена, заключва я далеч от света. Но сега тя е свободна. Аз я освободих.

— Тя ще бъде по-известна, по-почитана от преди. Феновете ѝ ще направят светилище от това място. Ще отрупат с цветя и сувенири отвън, ще стоят на студа и ще бдят със свещи в ръка. И, за да добавим малко цинизъм, на покрива ще рекламират продукти със символите на Боби Брей. Състояния ще бъдат направени от това.

Ив се обърна към Рурк.

— Точно така. Хопкинс би трябвало да е знаел това. Най-вероятно е имал видение как парите се сипят върху него от небето. „Номер дванайсет“ е нямало да бъде само един клуб, а проклето светилище. И той е щял да бъде център на внимание. Слава и

богатство, благодарение на нейните кости. Можеш да заложиш задника си за това. Убиецът не би се примирил с подобно нещо. „Мислиш си, че можеш да я използваш? Вярваш ли, че ще ти позволя?“

— Повечето от тези, които са я познавали лично, или са имали отношения с нея, трябва да са мъртви вече. Или са много стари.

— Не е нужно да си млад, за да натиснеш спусъка. — Тя намръщено огледа дупката в стената. — Но трябва да си доста жизнен, за да се справиш с инструментите и да направиш това. Не мисля, че Хопкинс го е направил. В неговите финансови отчети никъде няма разход за купуване или наемане на оборудване, което би могло да се справи с това. И не ми направи впечатление той да е от типа хора, които са в състояние да свършат тази работа чисто. Не и самичък. А в убиеца са били пистолета и клипсовете за коса. Убиецът е отворил този гроб.

Студът беше внезапен и силен, все едно широко се отвори врата и в помещението нахлу айсберг, и през ледения въздух се понесе дрезгав, призрачен глас.

*Не съществува зора в моята тъма,
в моя живот няма светлина откакто ти си отиде.
Мислех си, че моята любов ще устои на
изпитанието,
но сега сърцето ми кърви в моите гърди.*

Докато Ив извади оръжието си, гласът стана по-силен, придружен от мощен пулсиращ бас и барабани. Тя се втурна към нивото с изглед към целия клуб.

Гласът продължи да се усилва, сякаш изпълваше цялата сграда. В допълнение се чуваха гласове, овации и свиркане. За миг Ив си помисли, че може да помирише тежката комбинация от парфюм, пот и дим.

— Някой си играе с нас — промълви тя.

Преди да успее да се надвеси над парапета, за да огледа, се разнесе писък от почти порутеният апартамент над тях. Женски глас извика:

— Не! Исусе, Хоп! Не!

Чу се изстрел и ясно доловимо тупване.

С оръжие в ръка, Ив отново се втурна нагоре по стълбите, следвана от Рурк. На прага, ръката му я стисна за раменете.

— Света Майко Божия! Виждаш ли това?

Каза си, че е сянка — един трик, дължащ се на слабата светлина и праха. За миг, пред отвора в стената, имаше жена, с буйна, къдрава, руса коса, падаща върху раменете ѝ. И за миг, сякаш очите ѝ гледаха право в Ив.

След това там нямаше нищо друго, освен една студена, празна стая.

— Ти я видя — настоя Рурк, когато Ив пропъзля през дупката в стената.

— Видях сенки. Може би един образ. Но ако наистина видях образ, то е, защото някой го е поставил там. Точно както някой натисна някакво копче, за да пусне тази музика. Някъде тук има поставена електроника. Задействана с дистанционно, най-вероятно.

Той приклепна. Косата, лицето и ръцете на Ив бяха покрити с прах и мръсотия.

— Ти усети студа.

— Е, значи е манипулирал и температурата тук. Разиграва шоу, ето какво прави той. Връща времето назад. Все едно ченгето се връща и той му съобщава за призрачни случки и привидения. Глупости! — Тя избърса мръсотията от лицето си, когато изпъзля навън. — Хопкинс е оставил дългове. Синът му практически няма да получи нищо. Сградата е ничия и ще бъде обявена на публичен търг. Всички тези глупости с проклятието, снижава цената ѝ. Ще я грабнат на безценица.

— Като се има предвид, че тялото е било открито тук, може да се получи точно обратния резултат — да изстреля цените нагоре.

— Да, и това е възможно. Ти предполагаш, че някой може да има някакъв документ, с който да потвърди партньорството си с Хопкинс. Вероятно греша, че това е на лична основа. Може би всичко е свързано с финансовата изгода.

— Не, не грешаш. Знаеш, че си права. Но ти седиш тук, в едно доста отвратително състояние, мога да добавя, и се опитваш да обърнеш нещата така, че да не трябва да признаеш, че си видяла призрак.

— Аз видях това, което някой много искаше да повярвам, че е призрак, и както изглежда, ти си се хванал на трика, шампионе.

— Разпознавам електронния образ, когато го видя. — От тона ѝ в очите му проблесна леко раздразнение. — Знам какво видях, какво чух и какво усетих. Убийството е било извършено тук, добави към него обидата и безсърдечието на станалото след това. — Той погледна към тесния отвор, към мястото на отдавна зазиданите кости. Сега в очите му проблесна жалост. — През цялото време е показвал, че е много загрижен, много разстроен, предлагал е награди за безопасното ѝ завръщане или за аргументирани доказателства, че е жива и здрава. И всичко това, докато се е разлагала зад стената, построена, за да я скрие. Щом тялото ѝ никога не е напускало това място, защо трябва духа ѝ да го прави?

— Защото... — Поклащайки глава, Ив се отърси от праха. — Тялото ѝ не е тук сега. Така че, духът не трябва ли да броди из моргата?

— Това място е било неин дом за дълго време, не е ли така? — Прагматизъм, помисли си той, е второто ти име, Ив. После извади кърпичка и изтри праха и мръсотията от лицето ѝ.

— Домашната гробница не е това, което бих нарекла „дом, сладък дом“ — отвърна тя. — И знаеш ли какво? Призраците не чистят оръжие и не стрелят с него. В моргата имам истински труп. Ще изпратя утре тук чистачите и момчетата от електронния отдел. Те ще преобърнат цялото място, тухла по тухла. — Изтупа ризата и панталоните си, преди да облече палтото си. — Искам да си взема душ.

— Аз също искам да си вземеш душ.

Докато слизаха надолу, тя разпореди две групи да претърсят „Номер дванайсет“ за електронни устройства. И ако ѝ се стори, че чува дрезгавия смях на жена, точно преди да затвори и запечата вратата, Ив не му обърна внимание.

ГЛАВА 6

Когато излезе от банята и облече топъл, удобен анцуг, Ив отново си помисли за пица. Реши, че може да хапне парче или две на бюрото си, докато работи.

Запъти се към домашния си кабинет, когато чу дрезгавия глас на Боби Брейда изпълнява едноименната песен от албума ѝ.

*Съкрушена, наранена, кървяща
и все още моля, умолявам: Върни се.
Върни се и изцели моето сърце, върни се
Върни се и изцели моето сърце.*

С бясно биещо сърце, Ив взе останалото разстояние на бегом. Но стаята беше празна, само дебелия котарак Галахад, похъркваше на стола ѝ.

Тогава присви очи към отворената врата, която свързваше кабинета ѝ с този на Рурк. Откри го, седнал зад бюрото му, а песента отново започна да звучи от високоговорителите на развлекателния център.

— Опитваш се да ме подлудиш ли?

— Не. — Усмихна се леко. — Или се опитвам? — Когато му отпрати леден поглед, той сви рамене. — Исках да се запозная по-отблизо с нашия дух. Тя е родена в Луисвил, Кентъки, и според биографията ѝ, напуска дома си на шестнайсет години и се премества в Хейт-Ашбъри, като много други свои връстници. Пее в различни клубове, най-вече за храна и покрив над главата си, скита се, присъединява се към група наречена „Лув“ — така се пише Л-У-В — където се откроява като роза сред плевели. Била е поддържаща певица на няколко известни изпълнители по онова време, а след това среща Хопкинс в Лос Анджелис.

— Имала е лош късмет. Може ли да го изключиш?

— Изключи музиката — нареди той, и гласът на Боби замлъкна. — Тя те притеснява — отбеляза Рурк. — Защо?

— Не ме притеснява. — Правилната дума, помисли си Ив, е, че тя ме плаши. Но да бъде проклета, ако се поддам на обичайния модел на „Номер дванайсет“ или на Боби Брей. — Тя е част от моето разследване — и още една жертва, макар че е била убита повече от половин век преди да се родя. Сега тя е моя, както и Хопкинс е мой. Но тя винаги е част от мотива.

— И затова си помислих, че ще искаш да узнаеш, колкото е възможно повече за нея.

— Точно така и ще го направя. Но не е нужно да слушам пеенето ѝ. — То е много тъжно, призна пред себе си Ив. И твърде страшничко. — Ще си поръчам пица. Ти искаш ли?

— Добре. — Рурк стана и я последва в кухнята, свързана с кабинета ѝ. — Била е на двайсет, когато Хоп я прибира. Тогава той е на четирийсет и три. Случило се е две години преди да излезе албумът ѝ, който той продуцира. Твърди се, че всяка песен е подбрана много внимателно. През този период е пеела единствено в заведенията на Хопкинс.

— Значи той я е управлявал.

— Очевидно му е принадлежала напълно. Младо, наивно момиче — поне от гледна точка на бизнеса, и от едно поколение и култура, която се гордее, че не е обвързана с имоти и вещи. По-възрастен, с достатъчно опит и познания, Хопкинс я открива, ухажва я, и със сигурност изпълнява всичките ѝ капризи, особено по отношение на незаконните вещества.

— Била е сама в продължение на пет години. — В продължение на около пет секунди Ив обмисляше, дали да си избере пица Пеперони, след което реши, че ще е точно това. — Не мисля, че е била наивна.

— В такъв случай, ти не си сантиментален фен или биограф. И все пак, аз клоня към наивността, що се отнася до договори, авторски и лицензионни права, бизнес и финанси. А Хопкинс е бил професионалист. Бил е неин агент, мениджър и продуцент.

— Но тя е талант. — Ив поразмисли малко и грабна няколко салфетки. — Била е млада и красива. Може би нейната култура или каквото и да било там, са я карали да презира огромната купчина пари,

но тя ги е спечелила, придавали са ѝ блясък, и ще започне да иска повече.

— Съгласен съм. През 1972 г. го оставя за няколко месеца, просто изчезва от радара. Което е една от причините, според мен, той да се измъкне безнаказано с убийство, три години по-късно. Веднъж го е напуснала, защо да не го направи отново? — Рурк излезе, за да избере вино от поставката зад панела на стената. — Когато се е върнала, попаднала под тежък професионален натиск, който включвал непрекъснатата серия от партита, клубове, наркотици, секс. Албумът ѝ станал хит и последвали международни турнета в продължение на шест месеца. Още секс, още наркотици и три награди Грами. Следващият ѝ албум е в процес на работа, когато изчезва.

— Хоп сигурно е получавал процент от приходите ѝ. — Ив занесе пицата в кабинета си и сложи чиниите на бюрото си.

— Като неин мениджър и продуцент, той е получил доста голяма сума.

— Глупаво е да убие кокошката, която снася златни яйца.

— Страст плюс наркотици могат да доведат до прекалена глупост.

— Но е достатъчно умен, за да прикрие произшествието и да крие тялото осемдесет и пет години. Така че внукът му, в крайна сметка, плаща за това. Защо? Моята жертва дори не е била родена, когато се е случило. Ако това е отмъщение...

— ... то се сервира студено — допълни Рурк, наливайки виното.

— Убиецът има връзка с по-старите престъпления, с по-старите играчи. Финансова, емоционална, физическа. Може би и трите. — Взе си едно парче от пицата, умело нави проточилия се разтопен кашкавал и го сложи върху триъгълния резен. — Ако е финансова — продължи тя, — кой ще спечели? Синът наследява, но той има алиби, а и сумата, която остава, след като се изплатят всички дългове, не е кой знае колко голяма. Така че може би е нещо ценно, нещо, което убиецът е искал Хопкинс да донесе на „Номер дванайсет“. Но ако това е точно „дай ми това, което искам или ще си го получиш“, защо устройва сцени? Защо организира цялото това шоу за нас?

Когато Рурк не каза нищо, Ив започна да дъвче парчето си замислено.

— Сериозно ли смяташ, че е било призрак? Поне малко се придържай към реалността.

— Наистина ли мислиш, че убиецът се е настанил в тази сграда и преследва нейните собственици в продължение на осем и половина десетилетия? Какво може да бъде по-логично от един неспокоен, ядосан дух?

— Мъртвите не се ядосват. Те са мъртви. — Ив отпи малко от виното. — Работата ми е — да се ядосвам вместо тях.

Рурк я погледна над чашата си, погледът му беше замислен, питащ.

— Значи няма нищо след смъртта? Ти си по-близо от мен до мъртвите, не вярваш ли, че има нещо след това?

— Не знам в какво да вярвам. — Подобни разговори винаги я караха да се чувства неудобно, сякаш кожата ѝ лепнеше от пот. — Защото ти не ги виждаш — ако изобщо съществуват — докато не умреш. Но аз не вярвам, че мъртвите обикалят наоколо и викат „Бууу!“ или пеят. Хопкинс-старши е подкупил разследването, а нашият убиец иска да го свърже със свръхестественото. Но няма да му се получи!

— Помисли върху следната възможност — предложи Рурк. — Духът на Боби Брей иска отмъщение толкова силно, колкото ти желает справедливост. Това е много силно желание и от двете страни.

— Няма такава възможност.

— Мислиш ограничено.

— Рационално — поправи го тя и продължи с плам: — Господи, Рурк, тя е само един скелет. Защо сега? Защо точно тук и сега? Как е успяла да застави някой — от плът и кръв — да убие потомъка на нейния убиец? Ако Хоп Хопкинс е убиецът ѝ — което все още не е доказано.

— Може би е чакала ти да го докажеш.

— О, да, това е рационално. Навъртала се е наоколо, в очакване на правилното ченге от отдел „Убийства“ да дойде. Слушай, аз имам напълно реален труп, антично и забранено оръжие, използвано в предишно престъпление. Нямам видим мотив, и очаквам в скоро време целия медиен цирк да се стовари върху главата ми. Нямам време да се интересувам и да се тревожа за желанията на една жена, която е мъртва от 85 години. Ако искаш да се забавляваш и да си играеш с призраци, давай. Но аз имам сериозна работа за вършене.

— Добре тогава, тъй като това те вбесява, ще те оставя да си вършиш сериозната работа, а аз отивам да се забавлявам.

Ив се намръщи, когато Рурк се изправи и отиде в кабинета си, с чашата вино в ръка. Изруга под нос, когато той затвори вратата след себе си.

— Чудесно, страхотно, невероятно. Сега имам призрак, който причинява семейни раздори. Просто перфектно!

Оттласна се от бюрото и отиде при дъската, която използваше в дома си, за пресъздаване на престъплението. „Логика — това е, което е необходимо тук!“ — каза си тя. „Логика, усет на ченге, факти и доказателства.“

Сигурно ирландското в кръвта на Рурк го теглеше към свръхестественото. Кой да предположи, че той ще стигне толкова далеч?

Но нейният подход беше правилен, точен и рационален.

Две убийства, едно оръжие. Връзка. Две убийства, едно и също място. Втора връзка. Втората жертва — кръвен роднина на заподозрения убиец в първото престъпление. „И това също ги свързва“ — помисли си тя, докато закачаше снимките от местопроизшествието на дъската.

Е, добре, не можеше да пренебрегне първото убийство. Значи, щеше да го използва.

Логиката и доказателствата сочеха, че двете жертви са познавали своя убиец. Първото убийство можеше да се разглежда като престъпление от страст, най-вероятно причинено от незаконни вещества. Може би Брей е изневерявала на Хоп? Или е искала да скъса с него — професионално и/или лично? Може би е имала нещо за него, нещо, което го е застрашавало да го изобличи?

Вероятно това е престъпление от страст, в разгара на момента. Хоп е имал пари, огромно богатство. Ако е бил планирал да убие Брей, защо би го направил в собствения си апартамент?

Но второто убийство е напълно умишлено. Убиецът е примамил жертвата си на местопрестъплението, имал е оръжие. И, най-вече, открил е трупа на предишната жертва. Убийството е било акт на ярост, както и добре обмислено.

— Винаги си искал да го убиеш, нали? — прошепна тя, изучавайки снимките. — Отначало си искал нещо, което ти е било

необходимо — но независимо дали си го получил или не, той вече е бил мъртъв. Какво е тя за теб?

Ив внимателно заглежда снимките на Боби Брей.

Обсебен фен? „Не е от обкръжението й“ — помисли си тя, — „а съвсем в края на списъка й“.

— Компютър, направи анализ на доказателствата от активния файл! Каква е вероятността убийците на Боби Брей и Хопкинс, Радклиф С. да са свързани?

РАБОТЯ...

Ив разсеяно взе чашата си и бавно отпи от виното, докато разиграваше наум различни сценарии.

ЗАДАЧАТА ИЗПЪЛНЕНА. ВЕРОЯТНОСТТА Е 82,3 ПРОЦЕНТА.

„Логично висока“, помисли си Ив и реши да направи още една стъпка напред.

— Каква е вероятността убиецът на Хопкинс, Радклиф С., да е свързан с първата жертва — Боби Брей?

РАБОТЯ...

„Член на семейството“, помисли си Ив. „Близък приятел, любовник. Брей щеше да бъде на колко... проклета математика“, изруга тя, докато изчисляваше. „Брей щеше да бъде на 91, ако бе жива. Сега хората живееха много по-дълго, отколкото в средата на двайсети век. Така че любовник или близък приятел не биваше да се изключват от списъка.“

Но тя не можеше да си представи един столетник — дори много пъргав — да разбие тухлена стена.

ЗАДАЧАТА ИЗПЪЛНЕНА. ВЕРОЯТНОСТТА ПЪРВАТА ЖЕРТВА ДА Е СВЪРЗАНА С УБИЕЦА НА ВТОРАТА Е 94,1 ПРОЦЕНТ...

— Да, и аз така си помислих. И знаеш ли какво друго? Кръвта е най-силната връзка. Така че, кой е оставила Боби след себе си? Компютър, списък на всички членове на семейството на първата жертва. Покажи на екран едно.

РАБОТЯ... ПОКАЗВАНЕ НА ПЪЛНИЯ СПИСЪК.

„Родителите и по-големия брат са починали“, отбеляза Ив. „Помалката сестра е на 88 и живее в старчески дом в Скотсдейл, щата

Аризона.“ Доста млада за старчески дом, помисли си Ив и си отбеляза да разбере какво е здравословното състояние на сестрата.

„Ако Боби беше жива, щеше да има племенница и племенник, и двама праплеменници. Струва си да се провери“, реши Ив и започна стандартна проверка на всички живи роднини.

Докато компютърът работеше, тя му зададе и втора задача и след това насочи вниманието си върху Хопкинс.

— Започнал си много неща — каза тя на глас, — но твърде малко си завършил.

Имаше десетки проекти — започнати и изоставени. Някои завършили с неуспех. От време на време е получавал достатъчно, за да държи кредиторите далеч от себе си, и да започне следващ проект.

Неуспешни бракове. Пренебрегнато потомство. Нито една от бившите съпруги, нито децата имат криминални прояви.

Но трябваше да започне отнякъде, реши тя.

Върна се обратно при дъската. „Диамантени клипсове за коса. Брей беше с тях на корицата на първия си албум — може би подарък от Хоп. Най-вероятно“. Сцената на престъплението показваше на Ив, че тя ги е носила, когато е била убита, или най-малкото, когато е била зазидана.

„Но убиецът не ги е взел за спомен. Не е фен, фактите не съвпадат. Убиецът ги излъсква и ги оставя“.

— Тя беше диамант — промърмори под нос Ив. — Тя сияеше. Това ли ми казваш? Ето пистолета, с който я е убил, и това е мястото, където го намерих. Той никога не плати за своето престъпление, но възмездие трябва да има. Това ли е посланието?

Заобиколи дъската и заизучава данните, показани от компютъра. Имаше няколко добри възможности сред потомците на Боби.

„Ще трябва всички да бъдат разпитани“, реши тя. „Един от тях се е свързал с Хопкинс“, започна да размишлява. „Може би, дори се е опитал да купи сградата, но не са успели да се споразумеят за цената. Но за да се открие тялото, трябва да се влезе в сградата, все пак. Как е влязъл вътре?“

Пари. Хопкинс е имал нужда от спонсори. Може би е взел от убиеца такса за обиколка из „Номер дванайсет“. Ако си влизал веднъж, то ще можеш да влезеш там отново.

„Как откри тялото? Откъде знаеш за него?“

„Каква е равносметката?“, запита се Ив. „По-малката сестра в старчески дом. Племенницата живее за чужда сметка. Племенникът загинал при злополука по време на Градските войни. Праплеменницата — мениджър среден клас в търговско дружество, праплеменникът — застрахователен агент. Обикновени служители, без големи успехи, без крупни провали.“

Обикновени хора.

Нищо изключително. Никой не се е опитал да спечели от славата и богатството на Боби, или от преждевременната ѝ смърт.

„Никой, — помисли си Ив, — освен Хопкинс. Това би било много вбесяващо, нали така? Твоята дъщеря, сестра, леля е мъртва култова фигура, а ти трябва да работиш по 35 часа седмично, за да си платиш сметките. А внукът на копелето, което я е убило, се опитва да спечели от това. Ти живееш икономично, остаряваш и...“

— Я, чакай, чакай малко. Серенити Брей, 88 годишна. Двайсет и две години по-млада от Боби. Тя не е сестра. Дъщеря.

Ив се спусна към съседната врата и я отвори със замах.

— Боби има дете. Не сестра. Времето съвпада. Тя има дете.

Рурк само повдигна вежди.

— Да. Серенити Брей Мейси. В момента в старчески дом в Скотсдейл. Знам това.

— Самохвалко. Тя има дете, и съдейки по времето, най-вероятно е от Хоп. Но няма никакви данни за дете. Няма записи от времето, когато е била бременна. Но тя се е разделила с него в продължение на няколко месеца, които съвпадат с последните месеци на бременността и раждането. След което, изглежда е дала детето на собствената си майка. Която тогава живее със семейството си в ранчо, извън Скотсдейл, а Боби се връща при Хоп и към предишния си начин на живот. Открих няколко предположения, че по времето на раздялата ѝ с Хоп, е отишла в рехабилитационна клиника, на усамотено място. В интервютата и статиите от това време се казва, че е чиста и трезва, когато се завръща на сцената, след това отново се отдава на порока, предполагам, че може да се каже, в рамките на няколко седмици.

Рурк наклони глава.

— Мислех, че остави Боби на мен.

— Ти се занимаваш с призрака. Трупът е моя работа.

ГЛАВА 7

Бяха женени от две години, и като добър наблюдател, Ив знаеше кога Рурк ѝ е ядосан. Изглеждаше глупаво, просто глупаво да се карат и да се ядосват един на друг за нещо толкова нелепо като призраци.

И все пак се замисли се за момент, преди да прекрачи границата, след което изсумтя и въздъхна дълбоко.

— Слушай — започна тя.

След кратка пауза, Рурк се облегна назад.

— Слушам.

— Това, което искам е... по дяволите. Мамка му! — Ив закри между прозореца и вратата на кабинета му.

Правила в брака — „И, по дяволите, едно от предимствата му беше — призна си тя, — че би могла да му каже това, което ѝ беше трудно да каже дори пред самата себе си“.

— Аз трябва да живея с толкова много от тях. — В гласа ѝ се долавяше гняв и нещо като тъга, която никога не би могла да обясни напълно. — Те невинаги си отиват, когато случаят приключи, и никога не си отиват, ако остане нещо неизяснено в него. Имам цяла шибана армия от мъртъвци в главата си.

— Които си защитила — напомни ѝ той. — Защитила и възмездила.

— Да, добре, но това не означава, че те са готови да кажат: „Благодаря, приятел!“ и след това да отлетят в отвъдното или каквото е там.

— Нарича се загробен живот — и те вече са там, когато попаднат при теб.

— Точно така. Мъртви. Но те все още имат лица, гласове и болка, поне в моята глава. Не бива да си представям, че кръжат около мен и ми изпращат съобщения от отвъдното. Това е твърде много, разбираш ли? Идва ми твърде много, ако трябва да се чудя, дали някакъв дух кръжи над рамото ми, за да се увери, че си върша работата.

— Добре.

— Това ли е всичко?

— Скъпа Ив — каза Рурк с такова търпение, с което успяваше да я извади от равновесие и да я смае по всяко време. — Не сме ли вече доказали, че невинаги трябва да сме на едно и също мнение по всеки въпрос? И няма ли да е скучно, ако го правим?

— Може би — Напрежението малко по малко започна да я напуска. — Предполагам. Просто, никога не съм очаквала, че ще приемеш тези неща толкова присърце.

— Тогава може би не трябва да ти казвам, че ако аз умра пръв, възнамерявам да се връщам толкова често, колкото е възможно, за да те гледам гола.

Както и бе очаквал, устните ѝ потрепнаха в усмивка.

— Ще бъда стара, с цици увиснали до пъпа.

— Ти нямаш достатъчно големи цици, за да увиснат дотам.

Ив сви устни и погледна надолу, сякаш да провери.

— Точно това намери да кажеш. И така, всичко наред ли е между нас сега?

— Ще бъде, ако дойдеш тук и ме целунеш. Един вид заплащане за обидата.

Тя завъртя очи.

— Няма нищо безплатно, нали? — Но заобиколи бюрото, наведе се и докосна устните му със своите.

В момента, в който го направи, той я придърпа в скута си. Ив знаеше, че ще постъпи точно така — познаваше го твърде добре — сега беше в настроение да му се отдаде.

— Ако си мислиш, че ще играя тъпата секретарка и покорно...

— Всъщност ти ме обиди няколко пъти — прекъсна я Рурк. — И ми напомни, че с течение на времето ще остаряваш. Затова трябва да се възползвам от твоята младост и енергия, и да те видя гола сега.

— Аз не съм гола. Хей! Хей!

— Тогава да те почувствам гола — поправи се той, когато ръцете му вече бяха под блузата, върху гърдите ѝ. — Прекрасни неща, в малки опаковки.

— О, така ли? Трябва ли да кажа същото за твоето оборудване?

— Обида след обида — Смеейки се, Рурк плъзна ръка около кръста ѝ, за да я държи по-здраво върху коленете си. — Ще трябва много да се извиняваш.

— Тогава предполагам, че е по-добре да започвам.

Ив задълбочи целувката и се обърна, за да го възседне. Щяха да са необходими известна ловкост и издръжливост при поднасянето на това сериозно извинение върху стола му, но тя беше сигурна, че ще се справи с тази задача.

Караше я да чувства толкова много неща, всичките толкова силни и обикновени. Копнежът, удоволствието, любовта, страстта. Можеше да вкуси желанието му, ненаситността му за нея, когато устата му я плени. Собственото ѝ тяло бе изпълнено със същите желание и глад, докато бързо събличаше дрехите ѝ.

Ето тук беше животът му — в тази сложна жена. Не само в стройното ѝ съблазнително тяло, но и в ума и духа, вълпътени в тази страхотна форма. Тя можеше да го възбужда и сразява, да го очарова и ядосва — и всичко това по някакъв удивителен начин го допълваше и го правеше завършен.

Сега тя напълно го обгърна, намествайки тялото си, и използвайки бързите си ръце, после го прие в себе си с дълго, гърлено мъркане на задоволство. Те се превърнаха в едно цяло, свършиха едновременно, а след доволното мъркане последва смях.

— Мисля, че сега нещата между нас са наред — заяви Ив.

— Дори имаш няколко кредита в повече.

За момент тя се сгуши в съпруга си и отпусна глава на рамото му.

— Призраците вероятно не могат да правят секс върху стол?

— Едва ли.

— Гадно е да бъдеш мъртъв.

В 8:15 сутринта, Ив седеше в своя кабинет в Централата и намръщено четеше последните доклади на чистачите и Електронния отдел.

— Нищо. Не са могли да намерят нищо. Никакви следи от електронно наблюдение, холографска апаратура, аудио, видео. Пълна нула.

— Това трябва да означава, че снощи си имала среща с паранормално явление.

— Как ли пък не, паранормално!

— Подобни случаи са документирани, Далас.

— Случаите на лудост също са документирани. Това трябва да е член от семейството. В тази посока ще търсим. Както и какво Хопкинс може да притежава или не, което убиецът е искал да получи. Ще започнем с членовете на семейството. Да елиминираме всички, които имат солидно алиби. Оттам ще тръгнем.

Ив сведе поглед към бюрото си, когато настолният ѝ линк иззвъня — отново — и, виждайки номерът, който я търси, се засмя криво.

— Поредният репортер. Няма да дадем нищо на тези хрътки, докато не ни бъде наредено. Преглеждай всичките си входящи съобщения. Ако те притиснат в ъгъла, отговаряй „без коментар, разследването продължава“. Точка!

— Разбрано! Далас, какво беше това снощи? Ужас или изумление?

Ив стисна челюсти, след това шумно въздъхна.

— Ужас, след това раздразнение, че някакъв идиот си играе с мен и накара кожата ми да настръхне за минута.

— Но там наистина беше много студено, нали? Призракът на Боби Брей ти изнесе серенада.

— Ако вярвах, че това е призрака на някого, бих казала, че се чувствах по-скоро ядосана, отколкото да се забавлявам. Защото някой иска ние да си мислим, че не сме добре дошли на „Номер дванайсет“. Някой се опитва да ни изплаши. В доклада на Електронния отдел имаше бележки на Фийни. Той пише, че няколко от момчетата му са чули пеене. Друг се кълне, че е усетил нещо като потупване по задника. Същото го има и в доклада на чистачите. Масова истерия.

— Порових се из архивите, и научих, че двама от предишните собственици са опитвали екзорсизъм. Наели са свещеници, медиуми, парапсихолози, и прочее в същия дух. Нищо не е излязло от това.

— Брей, врели-некипели! Защо ли това не ме изненадва?! Заемай се с линка и започвай проверка на алибитата.

Ив взе свята част, елиминира двама, и накрая се свърза с дъщерята на Серенити Мейси, в дома ѝ в Скотсдейл.

— Няма дори още седем часа.

— Съжалявам, госпожо Сојер.

— Няма още седем — повтори жената раздразнено, — а аз имах вече три обаждания от репортери, и едно от старшата сестра на дома за

стари хора, където е майка ми. Знаете ли, че един репортер се е опитал да стигне до нея? Тя има тежка деменция — почти не може да ме познае, когато отида да я видя, а някакъв идиот репортер се опитва да се добере до нея, за да я интервюира за Боби Брей. Майка ми дори не я познава.

— Майка ви знае ли, че е дъщеря на Боби Брей?

Слабото, уморено лице на жената стана безизразно. Но то беше там в очите ѝ, прозрачни като стъкло.

— Какво казахте?

— Тя знае това, следователно и вие също.

— Няма да позволя майка ми да бъде тормозена, нито от репортерите, нито от полицията.

— Нямам намерение да тормозя майка ви. Защо не ми кажете кога и как е разбрала, че е дъщеря на Боби Брей, а не нейна сестра?

— Не знам. — Госпожа Сойер потри лицето си с ръка. — Тя не е добре от дълго време, от много дълго време. Дори когато бях дете... — Жената отпусна ръка, сега вече изглеждаше повече от уморена. Изглеждаше болна. — Лейтенант, необходимо ли е това?

— Имам две убийства. И двете жертви са ваши роднини. Вие ми кажете.

— Не считам семейство Хопкинс за мои роднини. Защо да го правя? Съжалявам, че този човек е бил убит, защото сега трябва да си припомням всичко това. Аз винаги съм била много внимателна и съм отделяла себе си и семейството ми от феномена Боби. Можете да проверите. Никога не съм давала интервю, никога не съм се съгласявала да го направя и не съм задавала въпроси.

— Защо? Това е златна мина, доколкото мога да преценя.

— Защото исках да бъде нормално. Имам право на това, както и моите деца. Майка ми винаги е била крехка. Много крехка — както тялом така и духом. Аз не съм, и направих всичко възможно, за да държа себе си и моето семейство далече от този водовъртеж. Ако се разбере, че аз съм внучка на Боби, а не правнучка, хрътките ще се нахвърлят върху мен.

— Не мога да обещавам, че това ще остане в тайна, но мога да ви уверя, че няма да давам интервюта, докато се води разследването. Няма да споменавам вашето име, нито имената на членовете на семейството ви.

— Браво на вас! — каза глухо Соьер. — Те вече са известни.

— В такъв случай няма проблем да ми отговорите на няколко въпроса? Как майка ви е разбрала кои са родителите ѝ?

— Каза — на брат ми и на мен — че е намерила писма, писани от Боби. Майката на Боби ги е съхранявала. В писмата тя пита как е нейното бебе и назовава майка ми по име. Нарича я „моята Серенити“, сякаш е умствено недоразвита, а не дете, което се нуждае от майка си.

Горчивината в думите на жената подсказа на Ив, че не разговаря с една от почитателките на Боби Брей.

— Пише, че съжالياва, че отново е оплескала нещата. Майка ми твърди, че Боби е обещала да се върне отново в рехабилитационната клиника, да напусне Хоп и да изостави сцената. Да се очисти и да се върне за дъщеря си. Разбира се, това не се е случило. Майка ми беше убедена, че Хоп я е убил, или е наел някой да го направи.

— А вие какво мислите?

— Разбира се, може би. — Думите бяха равносилни на свиване на рамене. — Или може би е излетяла за Бимини да продава миди на брега на морето. Може би се е върнала в Сан Франциско и е скочила от Голдън Гейт. Не знам, и честно казано, не ме интересува. — Соьер изпусна дълга въздишка и притисна очите си с пръсти. Тя не е част от моя свят и никога не е била. Но тя е целият свят за моята майка. Мама се кълне, че духът на Боби я посещава и говори с нея. Мисля, че тази натрапчива идея е една от причините, поради която тя страда от емоционални и психически проблеми, откакто я помня. Когато брат ми беше убит по време на Градските войни, тя напълно рухна. Той беше нейният любимец.

— У вас ли са писмата?

— Не. Човек на Хопкинс проследил майка ми. Аз бях в колеж, брат ми — в чужбина, това беше преди около, Боже, трийсет години. Той измъкнал от майка ми почти всичко, което имаше — принадлежащо на Боби или отнасящо се до нея. Оригинални записи, писма, дневници, фотографии. Обяснил, че ще отваря някакъв музей в Калифорния. Нищо не излезе от това. Когато брат ми се върна и разбра, какво се е случило, беше бесен. Той и майка ми се скараха жестоко, но така и не получиха шанса да се помирят. Сега него го няма, а тя може би скоро ще напусне този свят. Аз не искам да бъда наследница на Боби Брей. Искам да живея живота си спокойно.

Ив приключи разговора и се облегна назад в стола. Беше готова да се обзаложи, че писмата бяха това, което убиецът е искал да получи.

Заедно с Пийбоди отиде отново в апартамента на Хопкинс, за още едно щателно претърсване.

— В написаните от Боби писма се потвърждава, че е имала дете от Хоп. Писма, или някакъв документ, или някакъв запис от Хоп, които в последствие са довели внука му до Серенити Мейси. Нещо, което е скандално и следователно ценно — каза Ив на партньорката си. — Обзалагам се, че той е имал тайник. Сейф, трезор. Ще започнем да търсим банков сейф с неговото име или възможен псевдоним.

— Може би той ги е взел със себе си и вече са у убиеца.

— Не мисля така. Портиерът каза, че той е излязъл с празни ръце. Подобно нещо, със значителна стойност, изисква куфарче или папка. Този тип е харесвал аксесоарите — хубави костюми, обувки, старинни часовници — защо да рискува с нещо, от което ще спечели. Но... той се е нуждаел от пари. Може би ги е продал, или най-малкото заложил.

— В „Минало“?

— Заслужава си да се провери.

На вратата, Ив се спря, обърна се и огледа отново апартамента. „Няма призраци тук“, помисли си тя. „Няма нищо, освен застоял въздух и разбити мечти“.

„Наследство“, помисли си Ив, затваряйки вратата. Хопкинс не е оставил нищо, освен неосъществени амбиции, което, според нея, не се различаваше от онова, което бе получил от баща си.

Внучката на Боби Брей упорито се трудеше да се освободи от своето наследство и да живее нормален живот. Не искам да бъда наследница на Боби Брей, припомни си Ив.

Кой може да я вини? Или някой друг заради това?

— Ако получиш само мръсотия и разочарование в наследство — поинтересува се Ив, — какво правиш?

— Зависи. — Пийбоди се намръщи, обмисляйки отговора си, докато слизаха надолу. — Може да се валяш в тази мръсотия и да проклинаш своите предци или може да се опиташ да се измъкнеш от това наследство.

— Да. Може да се опиташ да го превърнеш в злато и да живееш богато, като Хопкинс. Да си преследван от него, като дъщерята на

Брей. Или пък да затвориш вратата към него и да се отдалечиш. Като внучката на Брей.

— Добре. И?

— Има повече от един начин да се затвори една врата. Ти караш — каза Ив, когато бяха вече на улицата.

— Шофирам? Аз? Днес дори не е рожденият ми ден!

— Хайде, Пийбоди! — Настанила се в седалката на пътника, Ив извади джобния си компютър и отвори военното досие на Джон Мейси. Наклони глава, разглеждайки снимката му. Беше млад, с румено лице. „Меки черти около устните“, помисли си тя, „и малко наивен поглед“. Не видя в него нито един от неговите предци, но забеляза нещо друго.

„Наследствени черти“, помисли си Ив. „Наследство“.

Използвайки линка в колата си, тя се свърза с полицейския художник детектив Янси.

— Имам нещо спешно за теб — каза Ив. — Ще ти изпратя една снимка от карта за самоличност. Искам да го състариш.

ГЛАВА 8

Ив каза на Пийбоди да спре в банката, от която Хопкинс бе взимал кредит за ремонта на „Номер дванайсет“. Но там нямаше сейф, записан на негово име, нито на Брей, нито на някаква комбинация от тези имена.

След като излязоха от банката, за разочарование на Пийбоди, Ив седна зад волана. Тя не посмя да помоли Рурк да проведе търсене на този сейф, макар че подобна мисъл ѝ мина през главата. Без съмнение, той щеше да го намери, ако съществуваше такъв, и щеше да го направи много по-бързо от нея. Дори по-бързо и от Електронния отдел. Но въпросът не беше на живот и смърт.

По-скоро беше един от въпросите, който я дразнеше.

Докато пътуваха към „Минало“, тя отправи искане към Фийни да възложи тази задача на един от неговите асове, и възлюбен на Пийбоди, Йън Макнаб.

— Макнаб ще бъде на седмото небе от щастие. — С усмивка, Пийбоди се облегна в пътническата седалка. Споменаването на името на нейния любим извика унесен поглед на лицето ѝ. — Да търси призрак и всичко останало.

— Той ще търси банков сейф.

— Е, да, но това е свързано с Боби Брей и нейния призрак. С „Номер дванайсет“.

— Престани! — На Ив отчаяно ѝ се прииска да задърпа косата си, но в момента ръцете ѝ бяха заети с волана. И благодарение на това, успя да заобиколи пухтящия максибус, в който едва не се вряза. — Ще напиша заповед, с която ще забраня на всеки, в разстояние на три метра от мен, да казва „Номер дванайсет“ с такъв — какво е това? — благоговеен шепот.

— Трябва да се примириш. Знаеш ли, че има един куп книги и видео филми за клуба, за Боби, и за всичко, което се е случило тогава? Направих някои проучвания. Снощи с Макнаб свалихме един от видеофилмите. Беше доста зле, но все пак. А ние работим по този

случай. Може би ще направят видео и за това, нали знаеш, както направиха филм за случая Айкоув. Ще бъде страхотно! Ще бъдем известни и...

Ив спря на светофара, обърна се бавно, и впери укоризнен поглед в своята партньорка.

— Ако още един път чуя нещо подобно, ще те стисна за гърлото и ще те душа, докато очите ти изскочат от орбитите, а след това ще ги натикам в отворената ти уста, за да ги погълнеш целите. И тогава собствените ти очи ще те задушат до смърт.

— О, Господи!

— Така че помисли за това много внимателно, преди отново да произнесеш нещо подобно.

Пийбоди се сви на седалката и се опита да стане почти незабележима.

Когато пристигнаха пред магазина и го намериха заключен, те се отпавиха към домашния адрес на Бюканън, посочен в досието.

Мейв отвори вратата на кафяво каменната триетажна къща.

— Лейтенант, детектив.

— Затворили сте магазина, госпожо Бюканън?

— Да, за ден или два. — Тя отметна косата от челото си. Ив не пропусна това движение, наблюдавайки играта на светлината върху поразително червения ѝ цвят. — Бяхме залети вчера, само около час, след като си тръгнахте. О, влезте, моля. Малко съм нервна тази сутрин.

— Залети? — Повтори Ив и влезе в дългия, тесен коридор, осветен от лъчите на зимното слънце, падащи през прозорците от цветно стъкло.

— Клиенти, и повечето от тях търсеха да купят нещо. Или просто да разгледат колекцията, свързана с Боби Брей. — Мейв, облечена в свободни бели панталони, мек бял пуловер и бели полуботушки, ги поведе през широка врата в просторна дневна.

„Подредено — помисли си Ив, — но не претенциозно“. Антики — тя знаеше как да познае истинските, тъй като Рурк имаше влечение към тях. Много възглавници в богати цветове, антични килими, стари черно-бели фотографии, в калаени рамки, украсяваха стените.

Нямаше възглавници, пълни с гел, нито екрани на настроението или развлекателни центрове. „Неща от стария свят — реши Ив, — много прилича на магазина им.“

— Моля, седнете. Чай или кафе да донеса?

— Не се тревожете за това — отвърна Ив. — Баща ви тук ли е?

— Да, в кабинета си е. Работим от тук, поне днес. Засипани сме със запитвания за нашата колекция на Брей, а ние можем да се справим с това и от къщи. — Тя обиколи стаята и запали светлини в разноцветни нюанси. — Обикновено се радваме, когато в магазина е пълно с посетители, но сега това прилича повече на цирк. Само двамата, просто не можем да се справим. В момента имаме много стока, която може да се открадне лесно.

— Какво ще кажете за писма?

— Писма?

— Имате ли такива неща? Писма, дневници, бележници?

— Разбира се, имаме. На Боби, нали? — Мейв приближи и седна на ръба на едно кресло, кръстоса крака. — Имаме ръкопис, който е бил определен като писмо, което тя е написала на свой приятел в Сан Франциско, въ... 1968. Две тетрадки, съдържащи оригинали текстове на песни, които е написала. Може да имаме и повече, но засега това ми идва наум.

— А какво ще кажете за писма, писани до семейството, от годините ѝ в Ню Йорк?

— Не мисля, че имаме нещо подобно, но мога да проверя в инвентарния списък. Или просто да попитам баща ми — добави тя с бърза усмивка. — Той го помни целия, кълна се. Не знам как го прави.

— Може би бихте могли да го попитате, дали ще ни отдели няколко минути?

— Разбира се.

Когато тя се поколеба, Ив я побутна:

— Има ли нещо друго, нещо, което си спомняте?

— Всъщност, не съм сигурна, че е важно. Не мисля, че може да помогне. Не искам да го казвам пред баща ми. — Тя погледна към вратата, след което леко подръпна една от лъскавите сребърни халки, които носеше на ушите си. „Нервна е“ — помисли си Ив. — Но... е, добре, господин Хопкинс — Рад — той май си падаше по мен. Флиртуваше... е, вие разбирате. Покани ме на вечеря, или просто да пийнем по нещо. Каза, че мога да бъда модел, и той може да ме свърже с един фотограф, който да ми направи портфолио с отстъпка. — Тя се изчерви, прочисти гърлото си. — Е, такива неща.

— А вие направихте ли го? Съгласихте ли се на вечеря, напитки, фотосесия?

— Не. — Тя се изчерви още повече. — Знам границите на благоприличието. Той е достатъчно възрастен, за да ми бъде баща, а и, всъщност не е мой тип. Не мога да кажа, че не е привлекателен. Наистина, той може да бъде много очарователен. И това не бе никак неприятно, ако разбирате какво имам предвид. Не искам да си мислите... — Тя махна с ръка. — Всичко това беше по приятелски и глупаво. Може би бих била изкушена, просто за забавление. Но в момента се срещам с един мъж и връзката ни обещава да се превърне в сериозна. Не искам да я проваляя. И честно казано, на баща ми няма да му хареса.

— Защо?

— Първо, заради разликата във възрастта, и второ, заради това, що за човек е Рад. Използвач, множество бракове. Плюс това, той е наш клиент, и да се срещам с него не би било съвсем правилно. Както и да е. — Мейв въздъхна с облекчение. — Бях много притеснена, че не ви го споменах преди, страхувах се, че може да го разберете и да си помислите, че крия нещо.

— Оценявам това.

— Ще отида да извикам баща ми — каза тя и стана. — Сигурни ли сте, че не искате кафе? Чай? Днес е много студено навън.

— Аз не бих имала нищо против — обади се Пийбоди. — По ваш избор. За лейтенанта кафе — черно.

— Чудесно. Сега ще донеса. Настанете се удобно.

— Беше малко смутена, докато говореше за Хопкинс. Искаше да ни помогне — каза Пийбоди, когато Мейв излезе от стаята. — Така нещата са по-лесни за нея.

— Винаги ще изплува нещо. — Ив стана, и тръгна да обикаля из всекидневната. Това беше тиха, семейна стая, в която се усещаше изискания стил. Художествени черно-бели снимки на града напомняха за старите времена. Ив намръщено се взираше в една, когато влезе Бюканън. Също като дъщеря си и той беше облечен в домашни дрехи. И все пак му се удаваше да изглежда достойно в синия пуловер и сивите панталони.

— Дами. Какво мога да направя за вас?

— Имате красив дом, господин Бюканън — започна Пийбоди. — Виждам тук някои прекрасни стари неща. Лейтенант, това ме кара да се чудя, дали някога Рурк не е купувал нещо от господин Бюканън?

— Рурк? — Възрастният мъж погледна Пийбоди озадачено. — Той е купувал някои неща от нас. Да не искате да кажете, че той е заподозрян в този случай?

— Не. Той е съпруг на лейтенант Далас.

— Разбира се, съвсем забравих. — Той погледна към Ив и се усмихна. — С моя бизнес, миналото така дълбоко ме поглъща, че понякога пропускам текущите събития.

— Обзалагам се, че е така. И говорейки за миналото — продължи Ив, — ние се интересуваме от някакви писма, дневници, бележници, които бихте могли да имате, принадлежащи на Боби Брей.

— Това име го чух безброй много пъти днес. Мейв вероятно ви е казала, че точно заради това работим в дома си. Боби и тук не ни дава мира.

Мейв влезе, тикайки количка за сервиране, с порцеланов сервиз за чай.

— Точно това, от което имаме нужда. Включих линка на телефонен секретар — каза баща ѝ. — Можем да си позволим кратка почивка. Писма. — Той седна, докато Мейв наливаше кафе и чай. — Имаме няколко, които е написала до приятели в Сан Франциско през 1968 и 1969 година. И един от нашите трофеи — работна тетрадка, съдържаща проекти за текстове на песните ѝ. Тя може да се счита за един вид дневник, тъй като вътре е записала някои свои мисли и бележки към себе си. Малки напомнания. Тази сутрин получих безброй запитвания за тях. Включително и от някой си Клиф Джил.

— Синът на Хопкинс?

— Така каза. Беше много разстроен, говореше почти несвързано. — Бюканън погали дъщеря си по ръката, когато тя му подаде чашата. — Разбираемо е при тези обстоятелства.

— И той се е интересувал специално от писма? — попита Ив.

— Каза, че баща му споменавал някакви писма — бомба, както се изрази той. Господин Джил знаеше, че двамата с баща му сме имали бизнес и се надяваше, че вероятно зная за какво става въпрос. Мисля, че той се надява да изчисти името на семейството си.

— Вие ще му помогнете ли?

— Не виждам как. — Бюканън разпери ръце. — Нищо от това, което имам не отговаря на описанието.

— Ако има нещо съответстващо, или някакъв вид кореспонденция в близост до датата на изчезването, ще узнаете ли за това?

Той сви замислено устни.

— Разбира се, мога да се опитам да науча нещо. Слухове винаги има, естествено. Преди няколко години някой се опита да продаде на търг нещо, което било определено като писмо, написано от Боби две години след изчезването ѝ. Но то се оказа фалшиво и всичко завърши със скандал.

— Имаше и снимки — добави Мейв. — Предполагаше се, че на тях е Боби, след нейното изчезване. Но това никога не беше потвърдено.

— Точно така — кимна Бюканън. Едно са слуховите и твърденията, да се докаже тяхната истинност е съвсем друг въпрос. Знаете ли за някаква кореспонденция от онова време, лейтенант?

— Имам източник, който твърди, че е имало такава.

— Наистина ли? — Очите му светнаха. — Ако се докаже автентичността ѝ, то придобиването ѝ ще бъде голям успех.

— Искаше да се похвалиш, че познаваш Рурк ли, Пийбоди? — Ив погледна снизходително партньорката си, докато се настаняваше зад волана.

— Рурк е имал бизнес с този магазин преди, а и вие бяхте там двамата заедно. Но той не спомена Рурк изобщо. Мислех си, че Бюканън трябва да помни по-заможните си клиенти, разбираш ли, и трябваше да направи незабавно връзката.

— Да, като се замислиш. Поради някаква причина не го направи.

— И ти също се питаш, нали?

— Аз се питам за много неща. Хайде, докато си задаваме въпроси, да отидем да поговорим с Клиф Джил.

Подобно на „Минало“, танцовата школа беше заключена. Но тъй като Фани Джил живееше в апартамента над нея, пътуването им бе

съвсем кратко.

Вратата отвори Клиф. Изглеждаше притеснен.

— Слава богу! Канех се да се свържа с вас.

— Какво се е случило?

— Наложил се да затворим школата. — Той хвърли бърз поглед нагоре и надолу по тесния коридор, след което им махна да влязат вътре. — Трябваше дори да дам успокоително на майка ми.

— Защо?

— О, това е ужасна каша! Аз съм на „Блъди Мери“.

За разлика от кафяво каменната къща на Бюканън, апартаментът на Фани беше пълен с ярки, противоречащи си цветове, много прозрачни тъкани и хром. „Фънк арт“, предположи Ив. Жилището изглеждаше обитавано, но доста разхвърляно.

И Клиф изглеждаше доста мърляв, отбеляза Ив. Не беше обръснат и очевидно бе спал в същите дрехи, които сега носеше. Под очите му имаше тъмни сенки.

— Останах тук за през нощта — започна той, докато си наливаше водка в малката кухня. — Вчера следобед в студиото дойдоха много хора, някои от тях казваха ужасни неща. Или звъняха и оставяха ужасни, гадни съобщения на телефонния секретар. Аз изключих всичките й линкове. Тя просто не можеше да понесе повече. — Той добави достатъчно доматен сок и табаско, за да стане водката мътно червена, след това бързо отпи голяма глътка. — Очевидно ни заклеймяват по същия начин, както моя дядо. Изчадия на Сатаната. — Отпи още една голяма глътка, после се изчерви. — Съжалявам. Съжалявам, да ви предложа нещо?

— Не, благодаря — отвърна Ив. — Господин Джил, заплашваха ли ви?

— Да, с всичко — от вечно проклетие до публично бичуване. Майка ми не заслужава това, лейтенант. Тя не е направила нищо лошо, освен, че е избрала грешния съпруг, което после е поправила. В края на краищата, аз съм този, в чийто вени тече кръвта на Хопкинс. — Устата му се изкриви в болезнена гримаса. — Не мислите ли?

— А вие?

— Не знам какво да мисля вече. — Той се върна в хола и се тръсна в бонбоненорозовия диван, отрупан с пухкави възглавници. — Но знам какво чувствам в момента. Ярост и малко страх.

— Вие съобщихте ли за тези заплахи?

— Тя ме помоли да не го правя. — Той затвори очи, сякаш да събере останките от самообладанието си. — Беше разстроена и ядосана. Или поне в началото беше така. Не искаше да се вдига голям шум по този въпрос. Но натискът само нарасна. Майка ми умее да се справя с такива неща, не е от тези, които веднага рухват. Но това просто изневиделица ѝ се стовари на главата. Тя се страхува, че заради всичката тази шумотевица, заради този скандал, ще изгубим школата. Тя толкова усилено работи, а сега това.

— Искам да направите копие на всеки един от запис на телефонния секретар. Ние ще се погрижим за тях.

— Добре, добре. — Той прокара пръсти през разрошената си коса. — Това е най-правилното, нали? Просто в момента не съобразих. Не знаех какво трябва да направя.

— Вие сте се свързали със собственика на магазин, наречен „Минало“. Може ли да ми кажете защо?

— „Минало“? О, да, точно така. Господин Бюканън. Баща ми му продал някои паметни вещи. Мислих си, че може би господин Бюканън е бил един от спонсорите на „Номер дванайсет“. Баща ми спомена името му, когато му дадох петстотинте. Каза нещо от сорта, че „Минало“ си е „Минало“, но повече няма да ги моли за трохи. И, че ще ми изплати тези петстотин десетократно, защото бил на път да удари джакпота.

— Някой специален джакпот?

— Баща ми говореше много. Той обичаше да се хвали, но неговите приказки не бяха нищо друго, освен въздух под налягане. Каза, че имал скрит коз и чакал подходящия момент. И този момент скоро щял да настъпи.

— Какъв коз?

— Не мога да кажа дали действително е имал такъв. — Клиф въздъхна. — Честно казано, дори не го слушах, защото тази история е стара, колкото мен. А и исках да се разкара бързо, преди майка ми да надуши за кредита. Но той каза нещо за писма, които Боби Брей била написала. Една бомба, заяви той, която щяла да даде на „Номер дванайсет“ тласъкът, който му бил необходим. В онзи момент не му обърнах голямо внимание, защото в повечето случаи говореше пълни глупости.

Той потръпна и отпи отново.

— Само лоши неща говорите за мъртвия си баща, а?

— Това, че е мъртъв, не го прави по-добър баща за вас, господин Джил — каза меко Пийбоди.

За миг в очите на Клиф се появиха сълзи.

— Предполагам, че не. Когато всичко това започна, аз си спомних как той говореше за тези писма и си помислих, че вероятно ги е продал на „Минало“. Може би в тях има нещо, което ще изчисти името на дядо ми. Нещо, и аз не знам какво. Може би тя се е самоубила и той е изпаднал в паника. — Младият мъж наведе глава и разтърка с длан челото си, сякаш се опитваше да прогони болка от там. — Дори не ме вълнува, и не би ме развълнувало, с изключение на факта, че всичко това се стовари върху майка ми. Не знам, какво очаквах да направи господин Бюканън. Бях отчаян.

— Баща ви не каза ли някакви подробности за съдържанието на писмата? — попита Ив. — Времето, когато са били писани?

— Всъщност не, не. Тогава си мислех, че това е само, за да запази достойнството си, защото му давах пари назаем. Може би така и беше. Бюканън каза, че не е купувал никакви писма от баща ми, но мога да отида и да видя това, което има. Загуба на време, предполагам. Но беше любезен — Бюканън имам предвид. Отзивчив.

— Обсъждали ли сте това с вашата майка? — попита Пийбоди.

— Не, и няма да го направя. — Скръбта изчезна от лицето му, и то се изкриви от гняв. — Може би е ужасно да говоря така, но със смъртта си, баща ми й донесе повече неприятности, отколкото по време на развода. Не искам да добавям още проблеми. Всичко това е безсмислено, така или иначе. — Той се загледа намръщен в чашата си. — Трябва да организирам някои неща за... за тялото. Кремация, предполагам. Знам, че звучи равнодушно, но нямам намерение да правя прощална церемония или помен. Не искам да протакам нещата. Просто трябва да минем през това.

— Господин Джил...

— Клиф — поправи той Ив с вяла усмивка. — Казвайте ми Клиф, след като споделих всичките си проблеми с вас.

— Клиф, мислите ли, че баща ви е държал сейф?

— Той не би ми казал. Ние не се виждахме толкова често. Дори не знам какво би могъл да съхранява в него. Тази сутрин ми се обади

някакъв адвокат. Каза, че баща ми написал завещание и аз съм единственият му наследник. Помолих го да направи приблизителна оценка на нещата и същността беше, че след като всичко приключи, ще бъда късметлия, ако имам достатъчно кредити да си купя соев хотдог от някоя подвижна сергия.

— Предполагам, че сте се надявали на повече — изкоментира Пийбоди.

Клиф се засмя нерадостно.

— Да се надяваш на повече от Рад Хопкинс е чиста загуба на време.

ГЛАВА 9

— Можеше да покажеш поне малко съчувствие към човека. — Пийбоди уви шала около врата си, когато излязоха отново на улицата.

— Ще дадем копието от записите от телефонния му секретар на няколко яки момчета в униформа, те ще почукат на някои врати и ще отправят няколко строги предупреждения. Засега, това е всичко, което можем да направим по въпроса. Връщаме се в Централата. Искам веднага да се консултирам с Майра, а ти ще докладваш новите данни на командира.

— Аз? — Гласът на Пийбоди се извиси до писък. — Сама? Само аз?

— Очаквам и командир Уитни да присъства, щом ще му докладваш.

— Но ти съобщаваш най-новата информация.

— Днес ти ще го направиш. Той ще иска да организира пресконференция с медиите — добави Ив, когато се качи в колата. — Опитай се да го разубедиш.

— О, Боже мой!

— Двайсет и четири часа. Убеди го да изчака — допълни Ив, вливайки се в движението, а Пийбоди седеше бледа и безмълвна до нея.

Майра беше главен специалист по съставяне на психологически портрети, прикрепен към Централното управление на Нюйоркската полиция. Нейните консултации се радваха на голямо търсене, ето защо искането на Ив, да се посъветва с докторката, без предварителна уговорка, беше все едно да се опитва да промуши конец през иглено ухо, в което вече имаше друг вдянат.

Когато завърши битката си със секретарката на Майра, Ив имаше главоболие, но бе получила своите десет минути.

— Трябва да й дадеш камшик и вериги — изкоментира Ив, когато влезе в кабинета на Майра. — Не, че са й необходими.

— Ти винаги успяваш да се промъкнеш покрай нея. Седни.

— Не, благодаря, аз набързо.

Майра се настани зад бюрото си. Тя беше елегантна, красива жена, която обожаваше хубавите костюми. Днес беше с наситеночервен, в допълнение към него, носеше перли.

— Свързано е с „Номер дванайсет“ — започна Майра. — Две убийства, с разлика почти от сто години между тях. Ти рядко идваш да се консултираш по рутинни въпроси. Боби Брей.

— И ти ли? Хората произнасят името ѝ, сякаш е божество.

— Така ли? — Майра се облегна назад в стола си, сините ѝ очи искряха весело. — Всъщност баба ми е слушала нейни изпълнения на „Номер дванайсет“ в началото на седемдесетте години на миналия век. Твърдеше, че за да влезе, е трябвало да спи с бияча на клуба. Баба ми беше невероятна жена.

— Хм.

— И родителите ми са нейни големи фенове, така че съм израснала слушайки този глас, тази музика. Потвърдено ли е вече? Това нейните останки ли са?

— Тази сутрин съдебномедицинският скулптор на лабораторията заложи всичките си пари, че това е така. Имам изображение на лицето, което реконструира по черепа. Изглежда като Брей.

— Може ли да видя?

— В моите файлове е. — Ив даде на Майра кодовете за компютъра си, след това се премести, така че да може да вижда изображението, появило се на екрана.

Прекрасното, трагично лице, с дълбоко разположени очи и пълни, нацупени устни, излъчваше едновременно младост и тревожност.

— Да — промърмори Майра. — Със сигурност изглежда като нея. Толкова тъжна и похабена, въпреки възрастта си.

— Да живееш на наркотици, алкохол и секс, винаги те кара да изглеждаш тъжен и похабен.

— Предполагам, че е така. Ти съвсем не ѝ съчувстваш?

Ив разбра, че е трябвало да очаква този въпрос от Майра. Чувствата винаги бяха на първо място в този кабинет.

— Съчувствам на всеки, който получава куршум в главата, и след това тялото му е зазидано в стена. Затова тя заслужава справедливост, която не са ѝ дали ченгетата, затворили си очите за това престъпление.

Но тя сама е избрала начина си на живот, довел я до този момент. Но затова, че изглежда тъжна и похабена на двайсет и няколко години? Не, не мога да кажа, че ѝ съчувствам за това.

— Различна епоха — каза Майра, изучавайки Ив, която съсредоточено се взираше в изображението на екрана. — Баба ми винаги казваше, че трябва да си бил там. Съмнявам се, че Боби би разбрала теб и избора, който си направила по-добре, отколкото ти разбираш нея. — Майра посегна и изключи екрана. — Има ли и друго, което да докаже идентичността ѝ?

— На останките, които открихме, има следи от счупване на лявата пищялна кост, което съответства с документирана контузия в детството на Брей. Взехме ДНК проба от неин роднина и я изпратихме в лабораторията за сравнение с ДНК-то, извлечено от останките ѝ. Те трябва да съвпадат.

— Ужасна загуба. Погубен е бил такъв талант.

— Тя не е живяла благоразумен живот, както ти би го нарекла.

— Най-интересните хора рядко го правят. — Майра наклони глава на една страна. — Ти, определено, не го правиш.

— Такава ми е работата. Но тя просто се е напивала и е спала, с който ѝ попадне, ето това мога да кажа.

Майра повдигна вежди.

— Не само, че не ѝ съчувстваш, но мисля, че и нямаше да я харесаш, ако се познавахте.

— Не мога да си представя, че бихме имали нещо общо, но не това е проблемът. Тя има дете.

— Какво? Никога не съм чувала за това.

— Пазела го е в тайна. Най-вероятно е от Хоп Хопкинс, макар да е възможно, да е залитала и встрани. Във всеки случай, когато е изчезнала, е родила дете и го е оставила на майка си. Изпратила е пари, така че семейството да може да се премести да живее на друго място, а майка ѝ е признала детето, като свое собствено.

— А ти смяташ, че това е неправилно във всяко едно отношение.

По лицето на Ив мина сянка на раздразнение.

— Работата не е в това. Момичето случайно е научило за своя произход от писмата на Брей, които тя е писала, както се твърди, до къщи. Предполага се, че те са писани малко преди смъртта ѝ. В тях се казвало, че възнамерява да се изчисти от наркотиците — отново! — и

да се върне за детето си. Това са слухове. Дъщерята го е разказала на двете си деца. Предполага се, че тези писма и други предмети са били продадени преди няколко години от самия Радклиф С. Хопкинс.

— Връзки във връзките. И ти считаш, че това е мотивът?

— Знаеш ли как е бил убит Хопкинс?

— И стените говорят вече за това. Жестоко, необичайно, лично — и в същото време чисто.

— Да. — Ив винаги изпитваше удовлетворение, когато предположенията ѝ се потвърждаваха. — Последният изстрел. Ето какво е направил за нея. Това показва контрол, изпълнен план, дори ярост.

— Нека да видим, дали съм те разбрала правилно. Подозираш, че потомък на Боби Брей е убил потомък на Хопкинс, за да отмъсти за убийството ѝ?

— Точно така, именно това мисля. Според внучката на Брей, убийството, изоставянето, манията са подкопали здравето на майка ѝ. Серия от нервни сривове.

— Подозираш внучката?

— Не, тя има алиби. Тя има две деца, но няма доказателства, че те са били в Ню Йорк по време на убийството.

— Кой друг остава?

— Имала е и внук. Но според записите в архивите, той е бил убит по време на Градските войни.

— Имал ли е деца?

— Няма данни за такива. Бил е доста млад, само на седемнайсет. Излъгал е за възрастта си, когато се е записвал доброволец — много хора са го правили тогава. Странното е, че според записите, той е бил убит тук, в Ню Йорк.

Присвивайки устни, Майра се замисли.

— Тъй като ти си една от най-прагматичните жени, които познавам, ми е трудно да повярвам, че имаш теория за това как един призрак е убил твоята жертва, за да отмъсти за друг призрак.

— Човек от плът и кръв е натиснал спусъка. Дадох на Янси снимката от военното досие на внука. Градските войни са били смутно време, и особено последните месеци от тях, тук, в Ню Йорк. Не би било трудно, нали, за един млад човек, който веднъж е излъгал за възрастта си, за да се запише за доброволец, да подхвърли военната си

карта върху обезобразено тяло и да изчезне? Войната никога не е това, което си мислиш, че ще бъде. В нея няма нищо героично и приключенско. Той може да е дезертирал.

— Психично заболяване в семейството — и от двете страни — ужасите на войната, вината за неизпълнен дълг. Това би го направило изключително опасен. Твоят убиец е целенасочен, движи се твърдо към целта си, има познания за огнестрелните оръжия. Говори се, че жертвата е простреляна девет пъти — самото оръжие е символ — и не е имало заблудени куршуми, намерени на местопрестъплението.

— Уцелил е девет от девет, така че трябва да е имал известни познания за пистолетите, или наистина добър късмет. Освен това, той е трябвало да презареди за деветия изстрел.

— Хм. Другите изстрели са били от гняв, който не е могъл да контролира. Последният е бил подпис. Той осъществява това, което е искал да направи. Може да има и повече, разбира се, но той има своето „око за око“, а и обектът на неговата мания отново е пред очите на всички.

— Да — кимна Ив. — Мисля, че има значение.

— Сега, когато останките на Боби са намерени и идентифицирани, и убиецът ѝ е идентифициран — поне в медиите — той е изпълнил задължението си. Ако убиецът е внукът — или свързан с внука, макар и да е умрял в Градските войни, то със сигурност е възможно да създаде дете на 17 години — той или тя знае как да остане незабележим.

— И най-вече, как да продължава да стои в сянка — добави Ив.

— Много е вероятно. Не вярвам, че убиецът ще търси светлините на прожекторите. Той не се нуждае от признание. Той ще се върне към рутината на ежедневието си и по същество ще изчезне отново.

— Мисля, че знам къде да го намеря.

— Янси е свършил добра работа. — Ив държеше две снимки на Джон Мейси — от младежките му години и в зряла възраст — една до друга.

— Да, така е — съгласи се Рурк. — Както и ти, лейтенант. Съмнявам се, че бих могъл да погледна момчето и да видя мъжа.

— Тук става въпрос за наследство. В семейството на Брей всички са червеносиви. Баща ѝ, дъщеря ѝ. Внуците ѝ.

— И работата на Янси показва, че той е жив и се намира в Ню Йорк.

— Да. Но дори и с това, нямам нищо друго, освен предположения и теории. Никакво доказателство, което да свързва заподозрения с престъплението.

— Ти приключи случай на убийство, станало десетилетия преди да се родиш — напомни ѝ Рурк. — Сега си алчна.

— Текущият ми заподозрян свърши голяма част от работата там. Откри тялото, изкопа го, заведе ме до него. Всичко останало беше работа на лабораторията и подготвителна работа. Тъй като извършителят на това престъпление отдавна е мъртъв, не остава нищо друго, освен делото да се прати в архив и да се направи официално изявление.

— Но теб това не те удовлетворява.

— Не и когато някой убива невинен човек, опитвайки се да отмъсти на убиеца, и си мисли, че с това изравнява нещата. И си играе игрички с мен. Затова, сега е наш ред да си поиграем. — Ив се размърда в седалката на лимузината. Чувстваше се нелепо, пътувайки в тази голяма черна машина.

Но никой не би очаквал Рурк да се вози в метрото или да използва обществения високоскоростен транспорт. Демонстрацията на лукс бе част от играта.

— Не мога да ти сложа подслушвателно устройство — добави Ив. — Никога няма да получа заповед за подслушване, с това, което имам. Знаеш какво да кажеш, нали? Как да го изиграеш?

— Лейтенант, имай ми малко вяра.

— Имам ти. Добре — допълни тя, навеждайки се леко, за да погледне през прозореца, когато лимузината се плъзна до бордюра. — Време е за шоу. Ще обикалям наоколо в това нещо, и ще внимавам останалата част от тази малка игра да върви по план.

— Един въпрос. Сигурна ли си, че заподозреният ще изиграе своята роля в тази твоя малка игра?

— Няма нищо сигурно, но имам много добри шансове за това. Манията е много силна мотивация. Убиецът е обсебен от Брей и „Номер дванайсет“ — и има чувство за театралност при това. Друга

наследствена черта, бих казала. Ние ще пуснем стръвта, а той ще я захапее.

— Ще направя всичко възможно, за да я пусна по най-примамливия начин.

— Късмет.

— Дай ми целувка.

— Така каза и снощи, и виж какво стана. — Но го целуна бързо. Когато той се измъкна от лимузината, тя извади линка си, за да провери останалите участници в играта.

Рурк влезе в „Минало“ с вид на човек с много пари и склонност да ги харчи, както му харесва. Той поздрави Мейв с непринудена усмивка и топло ръкостискане.

— Госпожица Бюканън? Благодаря ви, че отворихте само заради мен този следобед. Е, то е почти вечер, нали?

— Радваме се да ви услужим. Баща ми ще дойде след малко. Бихте ли желали чаша вино? Имам бутилка много хубаво „Каберне“.

— С удоволствие. Срещал съм се с баща ви, макар че това беше преди три-четири години, мисля, когато направихме някоя и друга бизнес сделка.

— По това време бях в колеж. Той спомена, че сте купили чудесен грузински бюфет и сервиз от китайски порцелан, наред с други неща.

— Баща ви има отлична памет.

— Той никога не забравя нищо. — Тя му поднесе чашата с вино, което му бе наляла, а след това посочи към сребърен поднос с плодове и сирена. — Искате ли да седнете? Ако предпочитате да разгледате, мога да ви покажа къде се намират най-интересните ни неща, или да ви покажа това, което искате да видите. Баща ми намери предмета, за който питахте. Той иска да се увери, че е в добро състояние, преди да ви го покаже.

— Тогава просто ще изчакам, ако вие ми правите компания. — Рурк седна в едно кресло и погледна към портрета на Боби, на отсрещната стена. — Всъщност Боби Брей е тази, която ме накара да дойда тук.

— О? Винаги има интерес към нея и нейните вещи, но в последните дни това се превърна в истерия.

— Мога да си представя. — Докато говореше, той стана и приближи към черно-белите фотографии, за които му бе говорила Ив. И двете, както му бе споменала, бяха на пустинни пейзажи. — Точно както мога да си представя, че този интерес няма да стихне скоро — продължи той. — Особено, като се има предвид шумотевицата, която ще се вдигне, когато случаят бъде окончателно решен.

За миг ръцете на Мейв застинаха.

— Това сигурно ли е?

— Имам вътрешен източник, както може би знаете. Да, сигурно е. Тя е била намерена, след всичките тези години. И доказателствата сочат, че Хопкинс е бил този, който е скрил тялото.

— Това е ужасно. Аз... Татко. — Тя се изправи, когато Бюканън влезе в магазина. Той носеше кадифена кутия. — Помниш ли Рурк?

— Разбира се. Радвам се да ви видя отново. — Те си стиснаха ръцете и седнаха. — Ситуацията беше доста неприятна, когато бяхте тук наскоро със съпругата си.

— Да. Ужасна. Точно казвах на дъщеря ви, че е потвърдена самоличността на останките, намерени на „Номер дванайсет“, както и, че са открити отпечатъци на Хопкинс — първия — върху няколко от тухлите, от вътрешната страна на стената.

— Значи няма никакво съмнение повече.

— Съвсем не е чудно, че той е полудял и се е заключил в тази сграда, знаейки какво е направил и, че тя е там, зад тази стена, където я е сложил. Нещо като „Издайническото сърце“ на Едгар Алън По. — Продължавайки разговора, Рурк се облегна назад, с питието си. — И все пак, това е много интересно, нали? Времето и разстоянието са склонни да дават такова очарование на бруталността. Всички говорят само за това. И аз съм тук по същата причина. Е, къде е огърлицата?

— О, да. Да. — Бюканън отвори кутията и отметна парчетата кадифе, които покриваха бижутото. — Очарователна е, нали? Всички тези малки перли са нанизани на ръка. Не мога да докажа, че Боби я е направила сама, макар така да разказва историята. Но тя е носела тази огърлица по време на церемонията Грами, а след това я е дала на една от нейното обкръжение. Успях да я придобия едва през миналата година.

— Много е хубава. — Рурк вдигна огърлицата от няколко реда. Перлите бяха в различни размери, форми, цветове, и нанизани по начин, който показваше, че майсторът е имал талант. — Мисля, че на Ив ще ѝ хареса. За спомен от Боби, тъй като тя е човекът, който в крайна сметка успя да раздаде справедливост.

— Наистина ли? — Без да вдига поглед, едва-едва промърмори Мейв. — След толкова време?

— За моето ченге справедливостта върви ръка за ръка с истината. Тя няма да позволи истината да бъде зазидана, както е била Боби. — Той отново вдигна огърлицата. — Надявам се да мога да я заведа на кратка тропическа почивка, а подобно нещо ще върви на тропиците, нали?

— След това време в Ню Йорк? — възкликна със смях Мейв, и вдигна поглед. — В тропиците подхожда всичко.

— С нашите графици е трудно да се измъкнем. Но се надявам, че можем да намерим един малък прозорец. Макар че с това, което са открили днес, може да отнеме малко повече време.

— Открили са нещо друго? — попита Бюканън.

— Мхм. Нещо за банков сейф, писма и такива работи. И изглежда, че Хопкинс старши е водил някакви записки по време на своето отшелничество. Моята съпруга каза, че той споменава за тайник на „Номер дванайсет“, който също бил зазидан. Хопкинс трябва да е бил много зает в онези дни. Сега го търсят, но сградата е достатъчно голяма. Може да отнеме дни.

— Тайник? — пророни Мейв, едва поемайки си въздух. — Интересно какво има в него.

— Още истини. — Сега гласът на Бюканън беше напрегнат.

— Или брътвежите на един луд, който вече е убил?

— Може би и двете — предложи Рурк. — Знам, че съпругата ми се надява да намери нещо, което да я доведе до убиеца на Рад Хопкинс. Тя търси истината и справедливостта и за него. — Сложи огърлицата върху кадифето. — Проявявам голям интерес към това произведение. — Рурк отпи от виното си. — Да се договорим за цената.

ГЛАВА 10

Ив стоеше на мястото, където някога е била сцената на клуб „Номер дванайсет“. Където някога е имало звуци, светлина, движение. Сега тук цареше тишина — тъмнина и тишина. Тя усещаше праха и лекия мирис на химикалите, които бяха използвали чистачите за обработване на местопрестъплението. Усещаше и силния студ, който проникваше през тухлите и хоросана на старата сграда.

Е, сцената е готова, помисли си Ив. Ако предчувствието ѝ я бе излъгало, тя щеше да прахоса много ведомствено време, човешки ресурси и пари. Но по-добре така, реши тя, отколкото да играе по правилата на сегашната медийна истерия, която твърдеше, че проклятието на „Номер дванайсет“ е все още в сила и води до смърт.

— Признай си, че тук е страшно. — Застаналата до нея Пийбоди огледа помещението на клуба. Миглите ѝ бяха покрити със скреж. — От това място ме побиват тръпки.

— Стегни се! Всичко е готово. Аз отивам на моя пост.

— Не е нужно да отиваш там точно сега. — Ръката на Пийбоди се уви около китката на Ив като сноп проводници под напрежение. — Сериозно. Имаме достатъчно време до началото.

— Ако те е страх от тъмното, детектив, тогава по-добре да си беше донесла малко плюшено мече, за да се прегръщаш с него.

— Нямаше да е лошо — промърмори Пийбоди, освобождавайки ръката на Ив. — Ще останем в контакт, нали? Искам да кажа, връзката е отворена? Така поне ще знам, че си до мен.

Ив само поклати глава и се запъти към стълбите. С Пийбоди беше минала през врати, зад които ги очакваше смърт или със сигурност болка. Беше преплувала море от кръв с нея. А сега, обикновено смелата ѝ партньорка, трепереше от страх при мисълта за призраци.

Стъпките ѝ отекнаха по металните стъпала — е, това може би бе малко зловец. Но тази вечер нямаше да се тревожат за скърцащи

врати и безплатни стонове. А за хладнокръвния убиец, който трябваше да дойде за писмата на мъртвата.

Нямаше никакви писма, разбира се. Нито знаеше за такива, нямаше дори тайно скривалище. Но тя не се съмняваше, че надеждата да ги намери, ще привлече убиеца на Рад Хопкинс на „Номер дванайсет“.

Нямаше никакво съмнение, че убиецът е потомък на Брей и Хопкинс. Ако предчувствието ѝ не се потвърдеше тази вечер, тогава утре щеше да бъде изправена пред медийна буря — която, така или иначе, ще се развихри, призна си тя. Но би предпочела да мине през това, знаейки, че случаят е приключен.

Странно е, че в „Минало“ имаше стари снимки на пустиня. Може би те бяха правени в Аризона, а може би не, но Ив беше готова да заложи всичките си пари, че на тях е запечатано именно това място. Там имаше и стари фотографии на Сан Франциско, преди голямото земетресение. Също и на Ню Йорк от този период, както и на Лос Анджелис. Всички места, където бе пребивавала Боби.

Съвпадение, може би. Но тя бе съгласна с един от детективите, от нейната команда, за наскоро приключен случай, свързан с подобна инсценировка.

Съвпадения — пълни глупости!

Тя прекоси вторият етаж и тръгна нагоре към старите апартаменти.

Ив не се съмняваше, че Рурк е изиграл своята роля, и то много добре. Със стръвта, която той бе пуснал, Ив бе готова да се обзаложи, че убиецът на Радклиф С. Хопкинс и кръвожаден потомък на Боби Брей, ще захапне бързо. И ще го направи още тази вечер.

Тя зае своята позиция, откъдето можеше да вижда прозореца, и се облегна на стената. Натисна бутона на комуникатора, свърза се с Пийбоди и каза:

— Бу!

— О, да, много смешно. Чак се превивам от смях.

— Когато приключиш с твоето веселие, ще направим проверка. Фийни, записваш ли?

— Записваме картина, звук, както и данните от температурните сензори. Няма движение.

— Поничка ли ядеш?

— За какво ти трябва тогава електронни очи и уши, щом оттам можеш да видиш, че ям поничка? — Чу се сърбане, когато Фийни отпи от кафето, за да прекара залька си. — Рурк купи на екипа малко храна, за да ни държи будни.

— Да, той винаги купува нещо. — Искаше ѝ се и за нея да има проклета поничка. Или още по-добре — кафе.

— Трябваше да си сложиш перлите, лейтенант — чу се гласът на Рурк. — Мисля, че на Боби ще ѝ хареса.

— Да, само това ми трябва. Дрънкулки и перли. Мога да ги използвам за...

— Засякох нещо — прекъсна я Фийни.

— Чувам го. — Ив притихна, и след като се съсредоточи, разбра, че звукът — подобен на жужене — прилича на мелодия, веднага след това долови мириса на женски парфюм. Бързо извади оръжието си.

— Провери всички входове и изходи — прошепна тя на Фийни.

— Няма проникване — каза той в ухото ѝ. — Никакво движение, никакви образи, топлинните сензори не отчитат нищо, освен теб и Пийбоди.

Значи беше с таймер, реши Ив. Електронна програма, която момчетата от Електронния отдел бяха пропуснали.

— Далас? — Гласът на Пийбоди беше пълен с ужас. — Засече ли я? Виждам...

Жуженето в слушалката, напомняше на рояк пчели. Въздухът наоколо изведнъж стана леден.

По гърба на Ив плъзнаха студени тръпки, но никой не трябваше да знае за това. Щеше да наругае повредата в комуникациите и наблюдението, ако не беше твърде заета да се взира в призрачната фигура, която се носеше към нея.

Боби Брей беше облечена в дънки с ниска талия, разкроени от коляното надолу и с цветя отстрани. Ефирната ѝ бяла блуза сякаш плуваше във въздуха. В непокорните ѝ къдрици блестяха диамантените клипсове. Докато приближаваше, тананикайки си някаква мелодия, тя вдигна цигара към устните си и дръпна силно. За миг острата миризма на тютюн изпълни въздуха.

От начина, по който изображението се движеше, Ив реши, че тютюнът, не беше единственото нещо, което пушеше. Когато привидението я отмина, тя разбра, че е дрогирано.

— Мислиш, че ще се вържа на това ли?

Ив се отблъсна от стената. Когато тръгна след него, нещо я удари по лицето. По-късно щеше да реши, че е било като удар с леден къс. Но продължи да следва фигурата към това, което някога е било спалнята на апартамента.

Фигурата се спря, сякаш се уплаши.

— Не знаех, че си тук. За какво става дума? Казах ти, че вече се регистрирах. Затова опаковам багажа. Не се нуждая повече от тези гадости, Хоп. — Фигурата продължи да се движи и да говори, по жестовете ѝ беше видно, че тя налива нещо в една чаша и отпива. Гласът ѝ беше уморен и хриплив, вероятно от наркотиците. — Защото съм уморена и болна. Ужасно съм обърквана! Цялата тази работа се провали и аз не искам да го правя повече. Не ми пука за моята кариера. Беше заради теб. Винаги е било заради теб. — Тя се обърна, едва стоеше на краката си, но се изпъчи предизвикателно. — Да? Е, може би по-рано вярвах безрезервно, но сега ми се повръща от всичко това. За бога, Хоп, погледни ме. Погледни и себе си. Ние сме или пияни или дрогирани. Имаме дете. Не ми казвай да млъкна. Уморена съм от себе си, и от теб, също. Този път ще приключа с всичко. — Образът замахна с ръка, сякаш хвърляше чашата към стената. — Не спя с друг! Не съм подписвала договор с друга звукозаписна компания. Приключих. Не разбираш ли? Приключих с това, приключих и с теб. Ти си шибан откачалник, Хоп! Нуждаеш се от помощ повече от мен. Остави това! — Изображението вдигна ръце и се запрепъва назад. — Трябва да се успокоиш! Трябва да го приемеш! Ще поговорим за това, нали? Няма да ходя никъде. Не лъжа. Наистина. О, Господи! Не го прави! Не! Исусе, Хоп! Недей!

Разнесе се остър пукот, фигурата залитна назад, после падна. От дупката в средата на челото ѝ потече кръв.

— Страхотно шоу! — каза Ив, гласът ѝ прозвуча дрезгаво, дори за собствените ѝ уши. — Блестящо изпълнение.

Тя чу слабо изскърцване зад гърба си, бързо се обърна. Мейв влезе в стаята, сълзи се стичаха по бузите ѝ. В ръката ѝ проблесна нож.

— Той ме застреля. По-добре мъртва, отколкото да си отидеш — така каза.

Не беше Джон Мейси, осъзна Ив. Наследството на Брей/Хопкинс се беше прехвърлило на следващото поколение.

— Изглеждаш ми жива, Мейв.

— Боби — поправи я тя. — Тя е в мен. Тя говори чрез мен. Тя — това съм аз.

Ив въздъхна, но не прибра оръжието.

— О, стига толкова! Призраците не са много забавни, сега ние трябва да мине във владение.

— Той ме уби — продължи да говори тихо Мейв. — Отне ми живота. Каза, че съм нищо без него, наркоманка и курва с хубав глас.

— Жестоко — съгласи се Ив. — Разбирам те. Но всичко това се е случило преди да се родиш. И двамата участници са отдавна мъртви. Защо уби Хопкинс?

— Той ме зазида в стената. — В очите ѝ блестяха сълзи, ярост и безумие. — Той плати на ченгетата и те не направиха нищо.

— Не, не той. Дядо му го е направил.

— Няма разлика — Продължавайки да говори, тя бавно се завъртя в кръг, с вдигнати напред ръце. — Той беше. Аз бях. Той е. Аз съм. — След това се обърна и посочи към Ив с върха на ножа. — И ти не си по-различна от ченгетата, които позволиха да гния тук. Ти си просто още една свиня.

— Никой не може да ме купи. Аз завършвам това, което започвам, и нека ти кажа нещо: това спира тук и сега.

— Никога няма да спре. Аз не мога да изляза от тук, не разбираш ли? — Мейв закри с ръка устата си, сякаш да спре бълбукацията си смях, превърнал се накрая в ридание. — Всеки ден, всяка нощ, все едно и също. Не мога да избягам от тук, и обикалям, обикалям, обикалям, точно както той иска.

— Е, аз ще ти помогна да се измъкнеш от тук. И ти ще можеш да прекараш всеки ден и всяка нощ от останалата част на естествения си живот в килия. Може да е добре изолирана в твоя случай.

Сега Мейв се усмихна.

— Не можеш да го спреш. Не можеш да ме спреш, не можеш да спреш това. „Ти никога няма да ме напуснеш“. Това каза той, когато ме зазида в стената. Каза, че той ме е създал и аз няма да ходя никъде. Никога. Шибаното копеле ме уби, прокле ме и ме зазида. Какво, по дяволите, смяташ да направиш?

— Край на играта. Мейв Бюканън, вие сте арестувана за убийството на Радклиф Хопкинс. Имате право да мълчите...

— Ще си платиш затова, че ме остави тук! — Мейв се спусна напред с ножа, който държеше, но пропусна с няколко сантиметра.

— Исусе, биеш се като момиче. — Ив закръжи заедно с нея, гледайки Мейв право в очите. — Аз не съм мазен, надут глупак, а и ти нямаш пистолет този път. Така че бъди внимателна. Електрошок срещу нож. Електрошокът винаги печели. Искаш ли разтърсване, Мейв?

— Ти не можеш да ме нараниш. Не и на това място. Не мога да пострадам тук.

— Искаш ли да се обзаложим? — каза Ив, и удари Мейв със слаб заряд на тока, когато червенкосата замахна отново.

Ножът се изплъзна от ръката на Мейв и тя тупна силно по задник. Последва нова, силна вълна от студ, този път ледените нокти одраскаха бузата на Ив. Без да обръща внимание на това, тя извади белезниците и закопча ръцете на Мейв зад гърба.

Мейв се бореше, тялото ѝ се извиваше, а устата ѝ сипеше проклетия. А студът, шибач като зловец вятър, проникваше чак до костите.

— Това спира тук и сега — повтори Ив, дъхът ѝ заседна в гърлото, когато нещо, подобно на ледени юмруци, заудряха по гърба ѝ. — Радклиф С. Хопкинс ще бъде посмъртно обвинен в предумишлено убийство на Боби Брей. Имаш думата ми. Точка. Сега ме остави, по дяволите, за да мога да си свърша работата.

Ив издърпа Мейв на крака, когато вятърът започна да утихва.

— Мисля, че ще добавим взлом, незаконно проникване и нападение на офицер, само за да стане по-забавно.

— Името ми е Боби Брей, и ти не можеш да ми направиш нищо. Аз съм Боби Брей, чуваш ли ме? Аз съм Боби Брей.

— Да, чувам те. — Точно както чу внезапния неистов крясък на гласове в ухото си и грохота на стъпки по стълбите.

— Не можех да стигна до стълбите — каза ѝ Пийбоди. — Изведнъж мястото се изпълни с хора и музика. Ужас. Предавателят ми спря да работи, а аз се опитвах да мина през тази стена от тела. Живи тела — или не живи. Не знам. Всичко е толкова объркано.

— Веднага се втурнахме към вратата, щом връзката изчезна — добави Фийни. — Но не можахме да я отворим. Дори твоя човек с

вълшебните пръсти не успя. И тогава изведнъж, хоп, всичко си беше както преди, вратата се отвори и ние влязохме. Дяволско място. — Стойки на тротоара, той се вгледа в „Номер дванайсет“. — Трябва да бъде изравнено със земята, ако питате мен. Разруши го до основи и го забрави.

— Мейв Бюканън е нагласила всичко, това е. Ще разберем как. — Това си беше неин случай, каза си Ив, и тя щеше да продължи да се занимава с него. — Аз поемам случая, сега ще я заведем за разпит. Все още е замаяна от електрошока и може да не се обади веднага на адвокат.

— А аз може ли да получа превоз?

Ив се обърна към Рурк.

— Да, може. Аз ще те закарам. Униформените ще транспортират заподозряната до Централата. Пийбоди, искаш ли да ръководиш транспорта?

— Разбира се. Ще бъда щастлива да се махна, колкото се може по-скоро, от това проклето място.

Когато се настани в колата до Ив, Рурк само каза:

— Разкажи ми.

— Мейв, най-вероятно, вече е била вътре в сградата. Просто сме я пропуснали по време на проверката. Имала е у себе си електронен заглушител и скрита някъде програма.

Тя въздъхна дълбоко и изруга под нос.

— Ако искаш мистика или каквото и да е там още, то аз имах разговор с мъртва жена.

И Ив му разказа всичко, като се стараеше да се придържа само към фактите.

— Значи не е била Мейв тази, която ти е насинила и одраскала лицето?

— Не знам какво беше, но знам със сигурност едно, че всичко ще приключи, и то още тази вечер. Бюканън ще бъде призован веднага. Ще разберем, дали и той е бил свързан с това или Мейв е действала сама. Но съм абсолютно убедена, че тя е тази, която е стреляла. Тя е тази, която е примамила Хопкинс там. Той е имал слабост към млади

жени. Никога не би се почувствал заплашен от нея. Най-спокойно е влязъл в сградата, сам, без оръжие.

— Ако продължава да твърди, че е Боби Брей, тя може да свърши в психиатрично заведение, вместо в затвор.

— Килията си е килия — а това, къде ще бъде, не е моя работа.

В Централата, Ив остави Мейв да се поти още известно време, докато чакаше да дойде Майра, която трябваше да присъства на разпита от стаята за наблюдение. Затова първо се зае с Бюканън.

Когато Ив влезе в зала за разпит Б, той се тресеше целия, лицето му бе преbledняло, очите му бяха пълни с болка.

— Казаха... казаха, че сте арестували дъщеря ми. Не разбирам. Тя ще има нужда от адвокат. Искам да ѝ наема адвокат.

— Тя е възрастен човек, господин Бюканън. Ако иска адвокат, може сама да се обади.

— Тя няма да може да разсъждава трезво. Ще е много разстроена.

— Тя не мисли трезво от известно време, нали така?

— Тя... тя е много ранима.

— Ето. — Пийбоди постави чаша вода пред него. — Пийнете. След това ни помогнете да спасим дъщеря ви.

— Тя се нуждае от помощ — добави Ив. — Знаете ли, тя твърди, че е Боби Брей?

— О, Господи! О, Господи! — Той покри лицето си с ръце. — Това е по моя вина. Всичко е по моя вина.

— Вие сте Джон Мейси, внук на Боби Брей и Радклиф Хопкинс?

— Избягах от всичко това. Трябваше да се измъкна. Той съсипа живота на майка ми. А аз не можах да направя нищо против това.

— Така че по време на Градските войни, вие сте видял своя шанс. Хвърлили сте документа си за самоличност на мястото на експлозията. Там е имало предимно части от тела. Било е пълна бъркотия. И вие сте изчезнал.

— Не можех да понеса всичките тези убийства. И не можех да се върна у дома. Искях спокойствие. Просто исках малко спокойствие. Изградих си добър живот. Ожених се, роди ми се дете. Когато жена ми умря, аз се посветих изцяло на Мейв. Тя е моето съкровище.

— И тогава ѝ казахте кои са нейните предци, кои са роднините ѝ. Той поклати глава.

— Не. Тя ми каза. Не знам как е узнала, но издирила Рад Хопкинс. Каза, че е само бизнес и аз исках да ѝ вярвам. Но се страхувах, че е повече. Тогава, един ден, ми каза, че била на „Номер дванайсет“ и разбрала всичко. Каза, че щяла да се погрижи за нещата, но никога не съм мислил, че е имала предвид... Това сега ще съсипе ли живота ѝ?

— Знаели сте, че тя се е върнала отново там в нощта, когато беше убит Хопкинс — каза Ив. — Знаели сте какво е направила. Тя ви е казала и вие сте я покрили. Това ви прави съучастник.

— Не. — В очите му блесна отчаяние, погледът му се стрелна неспокойно из стаята. — Тя беше у дома през цялата нощ. Всичко това е ужасна грешка. Тя е разстроена и обърквана. Това е всичко.

Те го оставиха да седи в стаята и излязоха в коридора.

— Впечатленията ти, Пийбоди?

— Не мисля, че е взел активно участие в убийството. Но е знаел — може да е заровил глава в пясъка заради това, но е знаел. Можем да го обвиним в съучастничество. Той ще се пречупи, след като и тя го направи.

— Съгласна съм. Да вървим да пречупим Мейв тогава.

Мейв седеше съвсем кротко. Косата ѝ отново бе сресана, изражението ѝ беше спокойно.

— Лейтенант, детектив.

— Запис. — Ив прочете данните ѝ за протокола и изрецитира съкратената версия на правата. — Разбирате ли вашите права и задължения, госпожо Бюканън?

— Разбира се.

— И така, Мейв — Ив седна на масата срещу нея. — Откога познавате Хопкинс?

Самодоволна усмивка изви устните ѝ.

— Кой от тях?

— Този, когото простреляхте девет пъти в „Номер дванайсет“.

— О, този Хопкинс. Запознах се с него веднага, след като купи сградата. Четох за това, и си помислих, че е време да разрешим някои

въпроси.

— Какви въпроси?

— Той ме уби.

— Не изглеждате мъртва.

— Той ме застреля, за да не мога да го напусна; за да не нося печалба на друг. Тогава покри всички следи. Скри ме. Чаках дълго време, за да го накарам да плати за това.

— Значи му изпратихте съобщение да дойде в „Номер дванайсет“? Тогава го убихте.

— Да, но преди това се срещяхме често. Трябваше да изкопаем останките от предишния ми живот.

— Останките на Боби Брей.

— Да. Тя е в мен. Аз съм Боби. — Мейв говореше спокойно, сякаш отново седяха в елегантната дневна, в каменната къща на Бюканън. — Върнах се за справедливост. Никой не ми я даде преди това.

— Как разбрахте къде са останките?

— Кой може да знае по-добре от мен? Знаете ли, какво искаше да направи той? Искаше да вкара медиите там, да натрупа отново състояние от мен. Беше планирал всичко. Щеше да събере медиите вътре, да изложи на екран клетите ми кости, да дава интервюта — срещу солидно заплащане, разбира се. Искаше да ме използва отново, както винаги го е правил. Не и този път.

— Вярвате, че Рад Хопкинс е прероденият Хоп Хопкинс? — попита Пийбоди.

— Разбира се. Това е очевидно. Само че този път аз го изиграх. Казах му, че баща ми е готов да плати огромна сума за писмата, които бях написала. Показах му къде трябва да копаем в стената. Той не повярва на това, но твърде много му се искаше да влезе под полата ми. — Тя сбърчи нос, за да покаже лекото си отвращение. — Можех да го накарам да направи това, което искам. Работихме в продължение на часове, докато разбием тухлената стена. Тогава той повярва.

— Вие взехте клипсовете за коса и пистолета.

— По-късно. Те останаха да лежат там, докато той работеше по плана си. Макар че, в общи линии, той сам изкопа собствения си гроб. Аз ги почистих. Наистина много обичах тези фиби. О, имаше също и пълнители с патрони. Взех и тях. Аз бях там. — Изражението ѝ се

промени, стана ожесточено, гласът ѝ стана груб, дрезгав. — Бях там, в сградата. Толкова тъжно, толкова студено, толкова самотно. Пеех, пеех всяка вечер. Защо трябва да пея за него? Копелето ме уби. Родих му дете, а той не го поиска.

— А вие? — попита я Ив.

— Бях замаяна. Той ме направи зависима — наркотиците, живота, пиенето, нали разбирате? Първокласна стока, винаги първокласна стока за Хоп. Но аз възнамерявах да се оправя, да се откажа от това, и да се върна за детето си. Бях готова да го направя, дори опаковах багажа си. Писах на майка ми, исках да напусна Хоп. Но той не искаше. Скъп предмет — това бях аз. Той никога не е искал детето. Само мен, само това, с което можех да му донеса печалба. Пеене и пеене.

— Изпратили сте съобщение на Рад, за да го извикате на „Номер дванайсет“.

— Разбира се. Обадох му се от уличен телефон, така е лесно и бързо. Казах му да дойде и кога да дойде. Харесваше му, когато използвах гласа на Боби — взет от старите записи — в съобщенията, които му пращах. Мислеше, че това е секси. Кретен. Той стоеше там, усмихваше ми се. Донесох го, каза той.

— Какво е донесъл?

— Часовникът му. Часовникът, който носеше през нощта, когато ме застреля. Този, който му купих, когато албумът ми бе признат за най-добър. Той го носеше на китката си и ми се усмихваше. Стрелях в него, и продължих да стрелям, докато пълнителят се изпразни. После обърнах гадното копеле по гръб, притиснах дулото на пистолета право в челото му и го застрелях отново. Точно както той направи с мен. — Мейв се облегна назад и леко се усмихна. — Сега може да обикаля в онова проклето място нощ след нощ. Да видим как ще му хареса.

ЕПИЛОГ

Ив излезе от залата за разпити и прокара ръка по лицето си, Майра се измъкна от стаята за наблюдение и пристъпи към нея.

— Не ми казвай — започна Ив. — Луда за връзване.

— Това може да не е точната диагноза, но вярвам, че след като излязат резултатите от теста, Мейв Бюканън ще бъде обявена за невменяема и ще се нуждае от лечение.

— Важното е да го получи в килия. Без капка разкаяние. Без капка страх. Без увъртане.

— Тя вярва, че всичко, което е направила, е било оправдано, дори необходимо. Моето впечатление, поне от това, което видях по време на разпита е, че тя казва истината такава, каквато я познава. Случаи на психично заболяване има и от двете страни в семейството. Може да е по наследство. След като е разбрала коя е прабаба ѝ, това може би я е тласнало отвъд някакъв ръб, върху който преди това е успявала много добре да балансира.

— Но как го е разбрала? — добави Ив. — Това е въпросът. Най-вероятно баща ѝ се раздрънкарал нещо.

— Възможно е. Нима не си имала моменти, когато просто знаеш нещо? Или го усетиш? Разбира се, че си имала. И от това, което чух, че се е случило тази вечер, ти си имала среща с него.

Намръщена, Ив прокара пръсти по наранената си буза.

— Няма да стоя тук и да твърдя, че съм била нападната от призрак. И със сигурност, няма да го напиша в доклада си.

— Независимо от това, в крайна сметка ще разбереш, че единственият разумен начин Мейв да научи за своя произход, е от самата Боби Брей. От същия източник е научила и местоположението на останките.

— Но това е извън границата на разумното.

— Но, въпреки това, може да е вярно. Научаването на тези неща е отключило нещо вътре в нея. И начинът ѝ да се справи с това, е като направи от себе си Боби. Вярата, че е превъплъщение на една жена,

която е била убита преди пълният ѝ потенциал да се реализира. Ако Боби бе живяла — ако се бе върнала у дома и признала детето си — всичко щеше да бъде съвсем различно.

— Твърде много вяра в наркоман — коментира Ив. — Ако питаш мен, Мейв е използвала една жена, с която са злоупотребявали, която са експлоатирали и убили, за да направи собствения си живот малко по-важен. — Сега тя разтърка очите си. — Отивам да си взема кафе. След това ще се заема отново с бащата. Благодаря ти, че дойде.

— Беше впечатляващо. Бих искала аз да направя тестовете с нея, ако не възразяваш.

— Когато приключи, тя е изцяло твоя.

Тъй като, от цялата Централа, само в нейния автоготвач имаше истинско кафе, Ив отиде право в кабинета си.

Там намери Рурк, седнал зад бюрото ѝ, да играе на джобния си компютър.

— Върви си у дома — каза му Ив. — Този случай ще ми отнеме цялата нощ.

— Ще си ида, но първо исках да те видя. — Той се изправи и докосна с ръка бузата ѝ. — Сложи нещо на това, става ли? — И преди да успее да му отвърне, той сложи устните си там. — Тя призна ли си?

— Пее — ха-ха. И го прави много добре. Майра каза, че е луда, но това няма да я предпази от затвора.

— Тъжно, наистина, че манията по една жена може да предизвика толкова много мъка, от толкова дълго време.

— Част от това приключва тази вечер.

Този път той положи устни върху нейните.

— Върни се при мен, когато можеш.

— Разчитай на това.

Останала сама, Ив седна зад бюрото си. И в самота, написа доклада и документите, които обвиняваха Радклиф С. Хопкинс в убийство първа степен, с жертва Боби Брей. Приключила с това, Ив се замисли за момент и извади друг формуляр.

Поиска останките на Боби Брей да бъдат освободени и предадени на нея — ако никой от близките ѝ не ги потърсеше — за да може да организира погребението им. Без никакъв шум.

— Някой трябва да го направи — заяви тя на глас.

Стана и си наля още кафе, разкърши рамене, за да прогони болката от там. После се върна отново към работата си.

В „Номер дванайсет“ цареше тишина и тъмнина. Никой не пееше, не плачеше, не се смееше. Никой не обикаляше там.

За първи път от осемдесет и пет години „Номер дванайсет“ беше пуст.

Издание:

Автор: Нора Робъртс

Заглавие: Преследвана в смъртта

Преводач: bonbon4e

Език, от който е преведено: английски

Издател: Читанка

Град на издателя: София

Година на издаване: 2020

Тип: роман

Националност: американска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/14045>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.